

PÄIVÄN *kerrallaan*

KUTSU MISSIOON

*Käytännön sovellus ja
sisäistä voimaa sinun opetuslapsenteesi*

KIRJOITTANUT ROBERT STREET

PÄIVÄN *kerrallaan*

KUTSU MISSIOON

Robert Street pohtii kenraalin esittämiä
"missio-kutsuja" yksilön näkökulmasta

Alkuperäisteos	<i>Day by Day</i> <i>Call to Mission</i> © Copyright 2020 The General of The Salvation Army ISBN 978-1-912981-26-7 E-book ISBN 978-1-912981-27-4
Suomennos	Jorma Pollari ja Timo Teräsvuori
Taitto Suom. asemointi	Jooles Tostevin-Hobbs Milka Lippo
Raamattu-lähteet	<i>Raamattu</i> , Suomen ev.lut. kirkon kirkolliskokouksen vuonna 1992 käyttöön ottama suomennos <i>Elävä uutinen: Uusi testamentti vapaasti kerrottuna</i> , 1997, Karas-Sana
Kirjapaino	Lehtisepät Oy, 2022

SISÄLTÖ

Kenraalin saatesanat	04
Kenraalin kutsu missioon	06
Miten käyttää tätä kirjaa	08
Aluksi	09
Päivän kerrallaan – etuoikeus ja rukous	10
Raamatunjae matkalle mukaan	10
ENSIMMÄINEN OSA – JEE SUKSEN KUTSU	
Jeesuksen kutsu	12
Tunne Jumala	14
Tunne itsesi	17
Tunne missiosi	20
TOINEN OSA – TUNNE SYVEMMIN	
Ole valmis	
Rukous	24
Pyhitys	27
Taisteluvalmius	30
KOLMAS OSA – RAKASTA HELLEMMIN	
Sitoudu	
Palvelu	34
Palvonta	37
Luottamus	40
NELJÄS OSA – SEURAA LÄHEMPÄÄ	
Ota vastuu	
Kasvata ja hoivaa jokaista sukupolvea	44
Myötätunto, jolla on hinta	47
Joukkoon mukaan ottaminen	50
VIIDES OSA – PÄIVÄN KERRALLAAN	
Alku	54
Etäisyys	57
Kokemus	60
Loppu	63
Liite 1 – Lauluesimerkkejä lukuun ’Pyhitys’	66
Liite 2 – Lauluesimerkkejä lukuun ’Palvelu’	67

KENRAALIN SAATESANAT

Jumalan tahto syvimmillään ilmenee hänen suunnitelmassaan koko ihmiskunnan lunastamisesta, jonka löydämme Joh. 3:16: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.” Tämä on hänen ’kutsunsa’. Ymmärrys henkilökohtaisesta sitoutumisesta ja merkityksellisestä elämästä on kristillisen kirkon perustamisesta lähtien ollut kulmakivi – Jumalan synnyttämä ja ohjaama käyttövoima – ’Jumalan, joka niin rakasti että antoi’.

Vaikka Jumalan kutsu ilmenee monin eri tavoin, useimmat ovat samaa mieltä siitä, että sen eri toteuttamistavoissa intohimoinen palo saada yhteys Jumalan ja hänelle rakkaiden luotujen välille on lähtöisin Jumalan sydäimestä. Evankeliumin kuvaama yhteys pulppuaa Jumalan valtaistuimelta ja saavuttaa kaikkien parannuksen tehneiden sydämet, mikä johtaa päivittäiseen uskon kuuliaisuuteen. Kokemus siitä, että pyhien kirjoitusten valtuuttamina saamme elää elämämme ”päivän kerrallaan” Jumalan kanssa, vetää meitä Jumalan läheisyyteen, mikä auttaa meitä ymmärtämään hänen tahtoaan meitä kohtaan – ja juuri tätä kuvaamme usein käsitteellä ’kutsumuksemme’.

Olet varmaankin tietoinen ”palavan pensaankutsusta” tai olet lukenut Paavalin saamasta kutsusta Damaskokseen vievällä tiellä. Tai kenties sinä minun laillani saat elää elämäsi siinä syvässä tietoisuudessa, miten laulussakin sanotaan ’Jeesus mua rakastaa, Raamattu sen ilmoittaa’; joten hänen tahtonsa ja tarkoitusperänsä ovat selvinä mielessäsi joka aamu.

Opetuslapseus Pelastusarmeijassa – mikä tarkoittaa elämistä pelastussotilaana – liittyy suoraan kutsumukseen, palvelemiseen ja Kristuksen antaman lähetyskäsken toteuttamiseen. *Kenraalin kutsu missioon*, uusi näkökulma pelastussotilaan elämään kirjassa *Kutsuttu sotilaaksi* ja tämä *Päivän kerrallaan – kutsu missioon* -kirja välittävät sen yksinkertaisen viestin, että pelastussotilas on henkilökohtaisesti sitoutunut

siihen missioon, joka Pelastusarmeijalla on. Me vakuutamme olevamme **valmiita**, valmistautuneita. Olemme jo vahvasti **sitoutuneita** – kuuliainen usko näkyy. Sanomme 'kyllä' hänen kutsulleen ja **kannamme oman vastuumme** – kutsusta, joka on annettu meidän toteutettavaksemme.

Tässä kirjassa komentaja Robert Street käsittelee kenraalin esittämää kutsua Pelastusarmeijalle avaten sitä yksilön näkökulmasta. Vaikka tiedostan Pelastusarmeijan maailmanlaajuisen kutsun, tiedän, että se epäonnistuu siinä – jalkojen, käsien ja äänten puutteesta – elleivät sotilaamme lähde liikkeelle (ole käytössä) ja astu esiin (ole valmiita palvelemaan).

Armeija elää sydämeistä, jossa palaa Jumalan liekki. Sen ansiosta Armeija ei astu harhaan vaan marssii eteenpäin hänen arnessaan, vie hyvää uutista, loistaa valoa pimeyteen ja – kyllä vain: haastaa tarttumaan kaiken sallivan nykymaailman epäoikeudenmukaisuuksiin.

Kutsun sinut ottamaan selvää, millaisen kutsun Jumala esittää tämän kirjan sivuilla. Lue tätä *Kutsuttu sotilaaksi* -kirjan rinnalla ja kuule Jumalan sanan, Raamatun, välityksellä hänen äänensä ja anna apostoli Paavaliin haastaa sinut Kirjeensä efesolaisille (4:1) sanoin: ”Kehotan teitä elämään saamanne kutsun arvoisesti”. **Esitän tämän kutsun sinulle uskoen, että hänen kutsunsa suurin täyttymys toteutuu siinä, kun jokainen meistä tulee – päivän kerrallaan – yhä enemmän sellaiseksi kuin Jumala on tarkoittanut.**

kenraali Brian Peddle
kansainvälinen päämaja, Lontoo
helmikuussa 2021

” HALUAN JOHTAA ARMEIJAA, JOLLA ON VIRITETTY INTO SIIHEN TEHTÄVÄÄN, JOKA ON MEIDÄN VASTUULLAMME JUMALAN TYÖKENTÄLLÄ. ”

► OLE VALMIS

KUTSU RUKOILEMAAN: Jumala kutsuu kansaansa antamaan elämänsä hänelle ja rukoilemaan. Meidän tulee sitoutua hengelliseen sodankäyntiin, jossa taistellaan ja voitetaan polvillamme.

KUTSU PYHITYKSEEN: Meidän on heijastettava Kristuksen kaltaisuutta kaikilla elämän osa-alueilla; tunnustaen, että pyhitys eheyttää ihmisyntymme ja suhteemme Jumalaan, muihin ihmisiin ja maailmaan. Jokaisen pelastusarmeijalaisen tulisi olla elävä esimerkki raamatullisesta totuudenmukaisuudesta.

KUTSU TAISTELUVALMIUTEEN – NYT! Meidän on ymmärrettävä sanaan 'nyt' sisältyvä kiireellisyys. Maailmamme tarvitsee Kristusta tänään, ei sitten kun olemme saaneet suunnitelmamme valmiiksi! Huolimatta kaikesta, mitä on tehtävä liikkeemme sisällä, me jatkamme taistelua samalla kun kasvamme, ratkaisemme päättäväisemmin ongelmia ja valmistaudumme suurempiin taisteluihin.

KENRAALIN kutsu missioon

OLE VALMIS SITOUUDU OTA VASTUU

► SITOUUDU

KUTSU PALVELEMAAN: Muiden palvelemisen on oltava missiomme pääasia. Meidän on arvostettava pelastuspseerin, alipäällikön, pelastussotilaan, siviilijäsenen ja nuoren sotilaan lupauksen antaneita tiedostaen samalla, että Pelastusarmeijan palkkaamat siviilityöntekijät ja vapaaehtoiset ovat myös avainasemassa tehtävämme suorittamisessa.

KUTSU PALVONTAAN: Meidän tulee riemuita Jumalan lunastavasta rakkaudesta palvonnassamme ja etsiä kuhunkin kulttuuriin sopivia tapoja yhdessä ylistää ja kiittää, samalla kun suuntaudumme ulospäin ja toivotamme muut tervetulleiksi joukkoomme.

KUTSU LUOTTAMAAN EVANKELIUMIIN: Kun kerromme evankeliumin hyvästä uutisesta, meidän on tunnistettava sen pelastava ja muuttava voima. Pyhän Hengen voimalla ihmiset voivat vapautua kaikesta, mikä estää heitä löytämästä Jumalan heille antamia kykyjä.

► OTA VASTUU

KUTSU TUKEMAAN JA HOIVAAMAAN JOKAISTA SUKUPOLVEA: Meidän täytyy ottaa vastuu lapsista, nuorista aikuisista ja nousevista johtajista – varustaa, kasvattaa, voimaannuttaa ja opettaa tämänhetkistä ja tulevaisuuden Pelastusarmeijaa.

KUTSU MYÖTÄTUNTOON, JOLLA ON HINTA: Meidän on puolustettava muita, tavoiteltava oikeudenmukaisuutta, osoitettava anteliaisuutta ja oltava mukana pelastustyössä.

KUTSU OTTAMAAN VASTAAN: Kaikissa ihmisten välisissä kohtaamisissa meidän on kohdeltava muita moitteettomasti, kunnioittavasti ja myötätuntoisesti muistaen, että missiomme on kohdata ihmisten tarpeet Kristuksen nimessä ilman mitään erottelua.

MITEN KÄYTTÄÄ TÄTÄ KIRJAA

Päivän kerrallaan nostaa esiin henkilökohtaisia valintoja Jeesusta seuratessa. Tämän lisäksi se havainnollistaa sen, mitä hyötyä on jakaa tämä seikkailu ja missio yhdessä toisten kanssa. Kirjaa voi lukea molemmat lähestymistavat mielessä. Käsikirjoituksesta tehdyt 'Pohdittavaksi'-nostot on tarkoitettu sekä henkilökohtaisesti että ryhmässä tapahtuvaan pohdiskeluun, samoin kuin 'Kutsuttu' ja 'Kutsuttu toimimaan' -osiotkin. Kirja voi olla erityisen hyödyllinen, kun missioryhmät tai osastot haluavat yhteistyössä selvittää, kuinka voisivat paremmin toteuttaa Jeesuksen antamaa tehtävää muuttuvassa maailmassa.

Kun tutkit näitä sivuja, saatat löytää sekä käytännön ideoita että sisäistä voimaa opetuslapseuteesi.

ALUKSI

OLEMME SITÄ MITÄ OLEMME

”Kaikista ominaisuuksista, jotka tekevät meistä kelpoisia tehtäväämme, ylivoimaisesti tärkein on se, että sydämemme on Jumalan puhdistama.”

Kenraali on kutsunut Pelastusarmeijan missioon. Se on Armeijan tehtävä. Sitä varten Pelastusarmeija on olemassa. Ilman missiota Armeija ei olisi armeija. Onhan Pelastusarmeija nimenomaan liike, jolla on missio. Osana maailmanlaajuisista kirkkoa.¹

Kenraalin kiteyttämiä kutsuja on yhdeksän. Ne ovat selkeitä ja sisältävät oman haasteensa. Päivän kerrallaan esittelee ne ja tarkastelee niitä yksilön elämän kannalta. Kirjassa jokainen kutsu liitetään aina johonkin kontekstiin, erityisesti opetuslapseuteen. Kirja korostaa myös ykseyttä ja voimaa, joka syntyy yhteydenpidosta muihin Jeesuksen seuraajiin, mutta ei koskaan unohta sitä, että Jeesuksen seuraaminen on henkilökohtainen valinta. Riippumatta suunnitelluista menetelmistä, järjestettyjen kampanjoiden, ideoiden tai käytänteiden määrästä, missiota toteutetaan aina aidoimmillaan elämän arjessa, juuri siellä missä elämme, olemalla sitä mitä olemme, antamalla Jumalan tehdä meistä niitä ihmisiä, joita hän haluaa meidän olevan. Jos haluamme edustaa häntä ja toteuttaa hänen missiotaan, on välttämätöntä, että hän muovaa meitä. Kaikista ominaisuuksista, jotka tekevät meistä kelpoisia tehtäväämme, ylivoimaisesti tärkein on se, että sydämemme on Jumalan puhdistama.

Päivän kerrallaan ottaa huomioon myös nopeasti muuttuvan maailman, jossa missiota toteutetaan – maailman, joka saattaa vaikuttaa hallitsemattomalta. Joissakin tilanteissa maailman kulttuurit ja yhteiskunnat, jotka usein ovat yhä enenevässä määrin kahtia jakautuneita, voivat olla suvaitsemattomia, jopa vihamielisiä niitä katsantokantoja kohtaan, jotka poikkeavat niiden omista. Jeesuksesta opimme, että ’niin on Jumala maailmaa rakastanut’, hänen sydämensä kuuluu kaikille. Meidän missiomme on tarkoitettu kaikille ja kaikkia varten – raivaamaan esteitä tieltä, edistämään ymmärtämystä, tuomaan toivoa ja parantumista. Aivan kuten Jeesuskin teki.

Koronaviruksen leviäminen vuonna 2020 vaikutti monella ja kauaskantoisella tavalla elämäämme – saaden meidät ajattelemaan kaikkia niitä huolestuttavia seuraamuksia, jotka eivät ole meidän hallittavissamme. Se on saanut meidät tarkastelemaan maailmaa uudella tavalla, mukaan lukien sitä keitä olemme, mitä teemme ja miksi. Päivän kerrallaan -kirjan avulla voi yhdessä pohtia sitä, miten voimme vastata äkillisiin muutoksiin sekä alati lisääntyviin haasteisiimme.

Kenraali Brian Peddle kannusti hyödyntämään yhteiskuntien sulkuja ja tavallisten ohjelmien puuttumista mahdollisuutena ”vetää henkeä”. Tätä kirjaa voi käyttää samalla tavalla. Se tarjoaa mahdollisuuksia pohtimiseen, uudelleen arviointeihin, ratkaisujen etsimiseen. Ja Jeesuksen seuraamiseen päivän matkan kerrallaan.

---

¹ Katso tarkemmin *Pelastusarmeija Kristuksen ruumiissa*, Pelastusarmeijan kansainvälisen päämajan julkaisu.

PÄIVÄN KERRALLAAN ETUOIKEUS JA RUKOUS

Jeesuksen kutsu on elämän mittainen. Se ei ole lyhytaikainen projekti eikä tarkoitettu väliaikaiseksi sitoumukseksi. Kyse ei myöskään ole puolisydämisestä tai valikoivasta seuraamisesta. Jeesuksen esittämä kutsu on lähtöisin Jumalalta itseltään, joka kutsuu meitä kulkemaan seurassaan läpi elämän. Tämä on kaikkien etuoikeuksien etuoikeus.

Elinikäinen sitoutuminen saattaa tuntua pelottavalta, mutta Jeesus kehottaa meitä ryhtymään siihen aina päivän kerrallaan – hänen varjeluksessaan ja hänen ohjauksensa luottaen. Niin tehdessämme emme aina tiedä, minne meidät johdetaan. Meille ei anneta karttaa eikä tarkkaa tietoa eteemme avautuvan seikkailun yksityiskohdista. Sen sijaan meille annetaan lupaus, varmuus. Seuraa sinä Jeesusta tänään ja anna hänen hoitaa huomisen (Matt. 6:33–34). Päivän kerrallaan.

PYHÄN RICHARDIN RUKOUKSESTA:

Oi armollisin Lunastaja, ystävä ja veli,
auta meitä tuntemaan sinut syvemmin,
rakastamaan sinua hellemmiin
ja seuraamaan sinua lähemmin
päivä päivältä. Aamen.

RAAMATUNJAE MATKALLE MUKAAN

OLE VALMIS – JOKAISENA PÄIVÄNÄ

’Olkaa aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy,
mihin teidän toivonne perustuu.’

(1. Piet. 3:15)

ENSIMMÄINEN OSA JEESUKSEN KUTSU

”Jeesuksen kutsu on yleismaailmallinen
mutta myös hyvin henkilökohtainen.”

JEESUKSEN KUTSU

Jeesuksen kutsu on yleismaailmallinen mutta myös hyvin henkilökohtainen. Meille jokaiselle on oma kutsumme, oma polkumme kuljettavaksi, oma seikkailumme – ja mahdollisuus hyväksyä ne tai olla hyväksymättä.

Jeesuksen kutsu on kutsu toimia muiden hyväksi. Emme ole siinä yksin. Lukemattomat muutkin ihmiset ottavat kutsun vastaan, tukevat toisiaan – ja näin keskuuteemme syntyy keskinäisen tukemisen verkosto – mutta jokainen meistä vastaa kutsuun yksilönä, hyvin henkilökohtaisesti.

Jeesuksen kutsu on kutsu osallistua missioon. Hän teki sen täysin selväksi oppilailleen. ”Seuratkaa minua!”, hän sanoi, ”niin minä teen teistä ihmisten kalastajia” (Mark. 1:17). Työtä riittää ja sillä on tarkoitus.

Jeesuksen kutsu tarkoittaa suostumista johdettavaksi. Sanat ”Seuratkaa minua” tulevat ensin. Asian ydin on sitoutua koko elämän ajaksi Jeesuksen johdettavaksi. Kyse on kuuliaisuudesta – kulkemisesta hänen osoittamallaan tiellä, toimimisesta hänen opetuksensa mukaisesti ja hänen esimerkistään oppimisesta. Päätaavoite on lyhyesti sanottuna tuleminen hänen kaltaisekseen. Emme voi osallistua hänen missioonsa kokonaisvaltaisesti, elleimme ensin ota häntä ja hänen sanomaansa sydämeemme.

Ilman uskoa häneen ja luottamusta siihen, kuka hän on, missiomme ei olisi puoleensavetävä. Se tyssäisi heti alkutekijöihinsä. Mitä lähempää häntä seuraamme, sitä enemmän Jeesus todistaa itsestään ja lupauksistaan. Onneksi.

Kaiken tämän mielessä pitäen Pelastusarmeijan upseereilla on seuraavat kolme tavoitetta koulutuksensa ytimessä:

1. TUNNE JUMALA
2. TUNNE ITSESI
3. TUNNE MISSIONI

Nämä tavoitteet luovat selkeyttä. Ne ovat järkeenkäyviä ja perustavaa laatua olevia kenelle tahansa, joka haluaa seurata Jeesusta ja toteuttaa hänen tahtonsa.

---

1 Suora käännös vuoden 1984 englanninkielisestä *New International Version* -Raamatusta

Kirjassa edetessämme tarkastelemme näitä tavoitteita yksityiskohtaisemmin, jotta meistä tulisi tehokkaita ja uskollisia oppilaita – Jeesuksen edustajia – välittämään aitoa kuvaa siitä, kuka Jeesus on, mitä vain hän voi aikaansaada meissä jokaisessa ja mitä hän pyytää meitä tekemään missionsa toimijoina.

POHDITTAVAKSI

”Meille jokaiselle on oma kutsumme, oma polkumme kuljettavaksi, oma seikkailumme – ja mahdollisuus hyväksyä ne tai olla hyväksymättä.”

”Asian ydin on sitoutua koko elämän ajaksi Jeesuksen johdettavaksi.”

”Emme voi osallistua hänen missioonsa kokonaisvaltaisesti, elleimme ensin ota häntä ja hänen sanomaansa sydämeemme.”

**KUTSUTTU
VASTAAMAAN
KUTSUUN**

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Kulje Jeesuksen seurassa
päivä kerrallaan.

TUNNE JUMALA

Apostoli Paavali oli älykäs mies. Hyvin koulutettu ja ammatissaan huippupätevä. Hän noudatti kaikkia sääntöjä ja oli erittäin arvostettu. Kaikki näytti hyvältä. Mutta eräänä päivänä hän näki kaiken eri valossa. Hän omaksui uuden näkökulman siihen, mikä elämässä on todella tärkeää. Tämä tapahtui päivänä, jolloin hän tapasi Jeesuksen. Kyseessä on hänen Damaskoksen tien kokemuksensa (Apt. 9). Se muutti hänen elämänsä niin paljon, että vuosia myöhemmin tapaamme hänet pitämässä kaikkia aikaisempia saavutuksiaan ”roskana” Jeesuksen tuntemisen rinnalla (Fil. 3:7–11). Hänen vastauksensa Jeesuksen kutsuun oli henkilökohtainen ja kokonaisvaltainen.

Tunne meko me samoin? Onko Jeesuksen tunteminen elämämme tärkein asia – perusta, jolle haluamme rakentaa kaikki muut suhteemme ja pyrkimyksemme? Jos näin ei ole, kuinka tärkeää mielestämme on ymmärtää Jumalan sydäntä, sitä kuka hän on ja mitä hän on suunnitellut meidän varallemme?

Tavallaan Jumalaa ei voi tuntea. Hän on meidän käsityskykymme ulottumattomissa (Jes. 55:8–9). Vaikka on hetkiä, jolloin luulemme tietävämme kaiken häntä paremmin, tosiasia on, että olemme täysin kyvyttömiä tietämään, mikä tekee Jumalasta Jumalan.

Silti Jumala ilmoittanut meille haluavansa yhteyden meihin – että oppisimme tuntemaan hänet (Joh.14:23). Tämä viesti kulkee punaisena lankana läpi koko Raamatun ja näkyy selvimminkin siinä, miten Jumala Jeesuksessa tulee ihmiseksi, elää keskuudessamme ja näyttää, millainen hän on (Joh.1:14). Jeesuksen syntyminen vaatimattomiin oloihin, hänen opetuksensa ja vuorovaikutuksensa ihmisten kanssa antavat lisävihiä siitä, millainen Jumala on. Kaikella, mitä Jeesus kertoi meille, hän korostaa, että Jumala on meitä varten – rakastaen ja täysin sitoutuneesti.¹

---

¹ Evankeliumien opetus siitä, mitä Jeesus sanoi Jumalasta on tarkoitettu auttamaan meitä ymmärtämään, että Jumala on luonut meidät, huolehtii meistä ja on tukenamme. Jokainen Johanneksen evankeliumin ”Minä olen” -lausumista, Vuorisaarna (Matt. 5–7), Jeesuksen rukous (Joh. 17) sekä muu opetus Jumalasta on tietoisesti suunnattu korjaamaan virheellisiä käsityksiä (Matt. 5:21, 27, 31, 33, 38, 43) ja vahvistamaan toisia. Huomioi esimerkiksi ero Jes. 61:1–2 ja sen, mitä Jeesus sanoi Luuk. 4:18–19 välillä. Jeesus jättää pois viittauksen koston päivästä, mutta vie pyhän maailmanlaajuisen missionsa myönteiset ulottuvuudet henkilökohtaiselle tasolle. Huomaa myös, miten Jeesus tuomitsee uskonnolliset johtajat ja opettajat, jotka antavat vääristettyjä ja raskaita ohjeita siitä, mitä Jumala vaatii (Matt. 23:2–4).

Yhteys syntyy Jumalan aloitteesta. Jos Jumalalla on missio, niin se on juuri tämä. Kaksi suurinta käskyä, jotka Jeesus kysyttäessä vahvisti, koskevat suhdetta. ”Rakasta Herraa sinun Jumalaasi kaikesta sydämestäsi, kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi – – rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi” (Luuk. 10:27). Kun opettelemme tuntemaan häntä, hänen luonnettaan ja tarkoituksperiään, nämä käskyt johtavat meidät oikeille jäljille. Ne ovat selkeitä, yksiselitteisiä ja ne on kiteytetty Pelastusarmeijan mottoon ”Sydän Jumalalle ja käsi ihmiselle” – osoittaen vähintään sen, että Pelastusarmeijan mission tavoitteet ovat oikeansuuntaiset.

Vuorovaikutussuhteet ovat luonteeltaan kaksisuuntaisia. Meillä on siinä oma osuutemme. Jos haluamme täysin tuntea Jeesusuksen Kristuksen, me avaamme elämämme hänelle. Se on ainoa tyydyttävä ja tehokas tapa. Mitään ei piiloteta. Ei minkäänlaista itsepetosta. Ei epämiellyttävien totuuksien välttelyä. Opimme tuntemaan toiset, kun elämme heidän kanssaan. Todellisuus korvaa teorian tai oletukset. Näin on myös Jumala-suhteessamme. Hän kulkee pyynnöstämme kanssamme kaikkialle. Ilman esteitä. Hän jakaa kaiken kanssamme. Siksi onkin välttämätöntä varata aikaa noille tärkeille keskusteluille hänen kanssaan. Laatu aika, jolloin kuuntelemme ja mietiskelemme uskon asioita, vie meitä syvempään ymmärrykseen.

Jumalan tunteminen on aina prosessi – seikkailu. Mitä enemmän opimme tuntemaan häntä, sitä enemmän ymmärrämme, kuinka paljon opittavaa riittää ja kuinka paljon on sellaista, mitä koskaan emme tule tietämään. Sama periaate pätee muillakin alueilla, mukaan lukien pyhien kirjoitusten tunteminen ja ymmärtäminen. On tärkeää olla rehellinen näille rajoituksille. Sen teeskenteleminen, että tunnemme Jumalan mielen täydellisemmin kuin todellisuudessa teemme, johtaa lopulta hämmennykseen, eksymiseen ja harhaan ajautumiseen.

Toisaalta auttaa sen hyväksyminen, että Jumala jo tuntee meidät läpikotaisin, riippumatta meidän suostumuksestamme, eikä se vaikuta mitenkään hänen haluunsa toimia meidän parhaaksemme. Jeesusuksen lunastustyö maailman

pelastamiseksi osoittaa hyvin selvään sen, että Jumala toimii meitä varten ja haluaa meidän parastamme. Se kertoo, miten Jumala todellakin on rakkaus ja miten me olemme tämän rakkauden kohteita (1. Joh. 4:10). Kun pidämme Jumalan täydellistä tietämystä meistä ongelman sijaan siunauksena, se auttaa meitä seuraavassa vaiheessa – opetellessamme tuntemaan itsemme.

POHDITTAVAKSI

”Onko Jeesuksen tunteminen elämämme tärkein asia – perusta, jolle haluamme rakentaa kaikki muut suhteemme ja pyrkimyksemme?”

”Mitä enemmän opimme tuntemaan häntä, sitä enemmän ymmärrämme, kuinka paljon opittavaa riittää ja kuinka paljon on sellaista, mitä koskaan emme tule tietämään.”

”Toisaalta auttaa sen hyväksyminen, että Jumala jo tuntee meidät läpikotaisin, riippumatta meidän suostumuksestamme, eikä se vaikuta mitenkään hänen haluunsa toimia meidän parhaaksemme.”

**KUTSUTTU
SUHTEESEEN**

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Mieti, miksi Jumala haluaa, että meillä on suhde hänen kanssaan.

TUNNE ITSESI

Antiikin filosofi Platonia pidetään ensimmäisenä, joka tuli siihen tulokseen, että tutkimatta jäänyt elämä ei ole elämisen arvoinen¹. Mikä sitten johtikaan hänet tähän päätelmään, on totta, että jos emme koskaan pysähdy arvioimaan elämää, on olemassa vaara, ettemme koskaan saa selkeää kuvaa siitä, keitä olemme.

Mitä meidän sitten tulisi tutkia? Luettelo on pitkä, mutta ainakin motiivejamme, perusasennettamme ja olemassaolomme tarkoitusta – saadaksemme elämästä kokonaiskuvan.

Motiivit paljastavat aitoutemme – tai sen puutteen – teemmekö asioita oikeista syistä, elämmekö muiden hyväksi. Muita ihmisiä ei ole tarkoitus käyttää omien unelmiemme toteuttamiseen tai oman hyvän olon tuottamiseen. Niin ikään voidaan kysyä, voiko olla täysin puhdasta motiivia, koska olemme monimutkaisia olentoja². Kuitenkin puhtaan sydämen pyytäminen Jumalalta Daavidin tavoin (Ps. 51:10) on luotettavin keino puhtaiden motiivien vaalimiseen. Vaalimme oikeita motiiveja olemalla jatkuvasti avoimia Jumalan tahdolle sen sijaan, että keskitymme omaan tahtoomme tai edes ”unelmiimme”.

Asenne vaikuttaa kaikkeen ja paljastaa meistä paljon. Paavalin mukaan meidän tulisi pyrkiä samanlaiseen asenteeseen kuin Jeesuksella oli (Fil. 2:5) – joka mieltyi palvelemiseen eikä itsensä korostamiseen. Samankaltainen asenne tarkoittaa meidän kohdallamme sitä, että emme etsi kiitosta tai kuvittele tekevämme Jumalalle palveluksen seuraamalla häntä. Oikea asenne tarkoittaa, että olemme valmiita kohtaamaan – ja hyväksymään – muut siellä, missä he ovat, sellaisina kuin he ovat ja keitä he sitten ovatkin. Se tarkoittaa myös sen ymmärtämistä, että muut voivat rikastuttaa elämäämme ja lisätä elämäämme hyvää. Kunnioitamme jokaista tunnistaen sen, että kukin meistä on luotu Jumalan kuvaksi. Olemme kaikki hänen lapsiaan. Kukaan ei ole suosikki – joten minkäänlaista muiden yläpuolelle asettumista ei pitäisi ilmetä.

---

¹ Platon, Luolavertaus

² San. 16:2: ”Jokaisen mielestä on hänen oma tiensä puhdas; mutta Herra tutkii motiivit” ja Jer. 17:9: ”Petollinen on ihmissydan, paha ja parantumaton vailla vertaa! Kuka sen tuntee?”

Olemassaolomme tarkoituksen ymmärtäminen vaikuttaa siihen tapaan, jolla viemme Jumalan hyvää sanomaa eteenpäin. Aluksi on hyvä muistaa, että se ei ole meidän viestimme. Me emme keksineet emmekä löytäneet sitä, emme edes ansaitse sitä. Emme voi ottaa siitä kunniaa itsellemme. Itse asiassa olemme ihan samalla viivalla sen vastaanottajina kuin ne, joita yritämme auttaa. Oman paikan muistaminen kuulostaa itsestään selvältä vaatimukselta, mutta se voi helposti unohtua. Oman panoksemme yliarvioiminen ei lisää luottamusta. Siitä käy myös selväksi, että emme juurikaan tunne vielä itseämme.

Itsetuntemuksen syventämistä varten on tarjolla monia erinomaisia kursseja. Ne auttavat meitä tunnistamaan luonteenpiirteitämme, mieltymyksiämme, taitojamme, intuitiotamme tai sen puutteen, havahdumme näkemään reagointitapojamme ja syitä niihin – ja paljon muuta. Luotettu ystävä (tai ystävät) voi lisäksi antaa rehellistä palautetta auttaen meitä ymmärtämään itseämme paremmin. Kyky vastaanottaa kritiikkiä on merkki kypsyydestä, joskin on tärkeää, että sen antajat valitaan huolellisesti. Jeesus varoitti ”heittämästä helmiä sikojen eteen” (Matt. 7:6). Toisin sanoen älä jaa sinulle arvokkaita asioita niiden kanssa, jotka käyttävät etuoikeuttaan tai saamiaan tietoja väärin. Vaikka tämä voikin olla vielä yksi tapa oppia itsestämme ja reaktioistamme, meidän on toimittava varoen, koska se saattaa olla sekä tarpeettomasti loukkaavaa että vahingollista.

Psalminkirjoittajalla on oma sanottavansa meille. Hän kuvaa turvallisimman ja luotettavimman keinon itsetutkistelun prosessiin: ”Tutki minut, Jumala, katso sydämeeni. Koettele minua, katso ajatuksiini. Katso, olenko vieraalla, väärällä tiellä, ja ohjaa minut ikiaikojen tielle” (Psalmit 139: 23–24). Tämä on tutkistelua, jossa emme ole vain aloitteen tekijöitä, vaan myös sitoudumme prosessiin täysin valmiina hyväksymään kaiken sen, mitä esiin nousee.

POHDITTAVAKSI

”Vaalimme oikeita motiiveja olemalla jatkuvasti avoimia Jumalan tahdolle sen sijaan että keskitymme omaan tahtoomme tai edes ’unelmiimme’.”

”Samankaltainen asenne tarkoittaa meidän kohdallamme sitä, että emme etsi kiitosta tai kuvittele tekevämme Jumalalle palveluksen seuraamalla häntä.”

”Oman panoksemme yliarvioiminen ei lisää luottamusta. Siitä käy myös selväksi, että emme juurikaan tunne vielä itseämme.”

KUTSUTTU
OLEMAAN
AVOIN JUMALAN
EDESSÄ

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Käytä aikaa sen tutkimiseen, mikä
sinusta on tullut ja miksi.

TUNNE MISSIONI

Tietoisuus elämäntarkoituksesta on siunaus. Varmuutta sen enempää siitä, mitä sinun on tarkoitus tehdä, kuin missiosi tuntemistakaan ei voi pitää itsestäänselvyytenä. Kaikki eivät onnistu tätä löytämään, ja on myös reilua sanoa, että monet eivät myöskään näytä olevan siitä huolissaan. Ihailemme niitä, joiden omistautuminen henkilökohtaiseen tehtäväänsä on saanut valtavasti hyvää aikaan – kuuluisuuksia lääketieteeseen, sosiaalisten olosuhteiden, oikeudenmukaisuuden, rauhan, ruokahuollon, elämää parantavien keksintöjen ja niiden sovellusten parissa. Heitä on poikkeuksetta siunattu sisäisellä tyydytyksellä, täyttymyksen tunteella siitä, että he ovat saaneet aikaan jotain positiivista.

Useimpien meistä on elettävä ihan tavallista elämää – juuri siellä missä olemme. Emme odotakaan muuttavamme maailmaa tai tulevamme nimekkäiksi henkilöiksi. Mutta se ei tarkoita, ettemme voisi saada aikaan kaikkea arvokasta ja tehokasta. Se ei tarkoita, ettei elämästä tulisi seikkailua. Se ei tarkoita, että jäisimme vaille kutsua tai tehtävää. Elämäntehtävä, joka perustuu Jumalan ja lähimmäisten rakastamiseen, ei ole koskaan hukkaan heitettyä elämää.

Jeesus kutsuu meitä ottamaan selvää, mistä me voisimme saada täyttymyksen tunteen, tietämään, että olemme käyttäneet ainoan elämämme hyvään. Hänen missionsa oli saattaa Jumala ja ihmiskunta yhteen – avata ovi hyvälle suhteelle, murtaa esteet ja poistaa kivet, joihin kompastuminen estää meitä olemasta sellaisia, mitä voimme olla, keitä meidän pitäisi olla ja mitä tarkoitusta varten Jumala tietää meidän olevan. Jeesus toteutti sen, mitä hän tuli maan päälle tekemään. Tänään Jeesus kutsuu meitä hoitamaan oman osuutemme tehtävässä, jossa autamme muita tuntemaan hänen täytetyn missionsa siunauksen (Mark. 16:15, Apt. 1:8).

Vieläkin on monia vääryyksiä oikaistavana, pahuutta hävitettävänä, mielipahaa hoivattavana ja säröilevää elämää eheyttävänä. William Boothin ”Tahdon taistella!” -julistus sisältää enemmän kuin tarpeeksi ajankohtaisia asioita ja ihmisiä, jotka tarvitsevat huolenpitoamme, ennalta ehkäisevää osallistumistamme: ”Niin kauan kuin naiset itkevät kuten nyt, TAHDON TAISTELLA. Niin kauan kuin lapset näkevät nälkää kuten nyt, TAHDON TAISTELLA. Niin kauan kuin miehet menevät vankilaan uudelleen ja uudelleen kuten nyt, TAHDON TAISTELLA. Niin kauan kuin on jäljellä yksikin juomari, niin kauan kuin kaduilla on yksikin eksynyt tyttö, niin

kauan kuin yksikin sielu on pimeydessä, vailla Jumalan valkeutta, TAHDON TAISTELLA. Tahdon taistella loppuun asti.” 2000-luvulla on omanlaisensa moninaiset tarpeet, mutta pohjimmiltaan ne ovat edelleen samat kuin Boothin aikana. John Gowans tiivisti hyvin kärsivien asian esittämällä haasteen laulussaan He tarvitsevat Kristusta: ”He tarvitsevat sinua, he tarvitsevat minua, he tarvitsevat Kristusta¹.” Teemme työtä yhdessä.

Meidän yhteinen tehtävämme on kertoa mahdollisimman monille ihmisille Jeesuksen muuttavasta voimasta. Osoittaa, kuinka hän korjaa menetetyt luottamuksen, nostaa alaspainetut ja elämässään epäonnistuneet, vahvistaa heikkoja, herättää kuolleen toivon ja jo kauan sitten kuihtuneen uskon. Meidän tehtävämme hänen missiossaan on osoittaa ihmisille oikeaa suuntaa, kulkea yhtä matkaa heidän rinnallaan, auttaa heitä löytämään Jeesus elämäänsä. Tähän sisältyy se, että menemme sinne, missä he ovat – niinhän Jeesuskin teki. Kuuntelemme heidän tarinansa. Varaamme aikaa ymmärtääksemme miksi he ajattelevat juuri siten kuin he ajattelevat ja miten he päättävät omasta tärkeysjärjestyksestään. Ihmisten tarpeista huolehtiminen on paljon vaikeampaa, jos emme tiedä, mitä nämä tarpeet ovat.

Myös oman egomme pitäminen kurissa on avainasemassa. On tärkeää olla julistamatta rohkeita väittämiä asioista, joista emme ole varmoja, ja sen sijaan olla aina valmiita oppimaan Mestarilta. Evankeliumi on väkevä, se muuttaa elämän – mutta sen voimaa heikennetään, jos sitä ei esitetä totuudessa, ymmärryksessä ja nöyryydessä.

Tutustuminen ihmisiin, joita pyrimme auttamaan vaatii myös aitoa kiinnostusta, rehellistä vuorovaikutusta ja valmiutta yhteyden pitämiseen. Lyhyesti sanottuna näin tehdessämme jäljittelemme Jeesuksen omassa missiossaan käyttämiä menetelmiä. Hän puhui Jumalasta luontevasti. Hän auttoi epäonnistuneita ihmisiä uskomaan siihen, että he voisivat olla parempia, erilaisia, muuttuneita². Ja he olivat. Meidän missiomme tavoite on luoda mahdollisuuksia, joissa hän voi saada tämän saman aikaan tänään.

---

1 Pelastusarmeijan laulukirjan laulu nro 191.

2 Esimerkiksi Joh. 4:1–30; Joh. 8:2–11; Luuk. 19:1–10

POHDITTAVAKSI

”Elämäntehtävä, joka perustuu Jumalan ja lähimmäisten rakastamiseen, ei ole koskaan hukkaan heitettyä elämää.”

”Jeesus kutsuu meitä ottamaan selvää, mistä me voisimme saada täyttymyksen tunteen, tietämään, että olemme käyttäneet ainoan elämämme hyvään.”

”Meidän tehtävämme hänen missiossaan on osoittaa ihmisille oikeaa suuntaa, kulkea yhtä matkaa heidän rinnallaan, auttaa heitä löytämään Jeesus elämänsä.”

**KUTSUTTU
VALVOMAAN**

KUTSUTTU TOIMIMAAN

Tunnista, mikä on Jeesuksen
mission ydintehtävä.

TOINEN OSA TUNNE SYVEMMIN

OLE VALMIS

“Tehokkain tapa olla valmiina toteuttamaan Jeesuksen missiota hänen nimessään on oppia tuntemaan hänet, sekä priorisoida ja hoitaa suhdettamme häneen päivittäin.”

RUKOUS

- ◆ **Kutsu rukoilemaan:** Jumala kutsuu kansaansa antamaan elämänsä hänelle ja rukoilemaan. Meidän tulee sitoutua hengelliseen sodankäyntiin, jossa taistellaan ja voitetaan polvillamme.

Rukoileminen on henkilökohtaista yhteyttä Jumalan kanssa. Rukoilla voi muiden kanssa ryhmässä tai seurakunnassa, mutta silloinkin se on henkilökohtaista. Kukaan muu ei tiedä, mitä rukoilijan ja Jumalan välillä tapahtuu. Se on ainutlaatuista. Se on juuri niin arvokasta tai turhaa kuin kukin päättää sen olevan.

On olemassa yhtä monta tapaa rukoilla kuin on ihmisiäkin. Olemme erilaisia. Jumala tietää sen. Hän loi meidät ja voi kommunikoida kaikin mahdollisin tavoin, joista meille on apua. Jeesus käski meidän nähdä Jumala rakastavana Isänä, jonka kanssa puhuminen on helppoa ja joka kuuntelee (Matt. 6:6). Näin tehdessään hän ei korosta ainoastaan rukouksen henkilökohtaista luonnetta vaan myös Jumalaa, jonka luokse ovet ovat jokaiselle aina auki.

Meille ei kerrota, miten ihmiset reagoivat tähän opetukseen. Kaikkivaltiasta Jumalaa puhutellaan isänä Vanhassa testamentissa¹, mutta Jeesus rohkaisee meitä suoraan ja lämpimästi avoimuuteen hänen edessään ja hyödyntämään Jumalan valmiutta kuunnella kaikkia asioitamme. Samoin kuin suuren perheen lapsi arvostaa vanhempansa kanssa kahdestaan vietettyjen päivien erityisluonnetta, jokainen meistä voi kokea Jumalan tuntemisen iloa ollessaan kahdestaan hänen kanssaan.

Vaikka rukous voi olla myös muodollista, kunnioittavaa ja pyhää, pohjimmiltaan se on aina läheistä ja kutsuu mukaan syvenevään suhteeseen. Suhde-teema kulkee läpi koko vuorisaarnan (Matt. luvut 5–7). Nuo luvut ovat vallankumouksellisia monesta syystä. Niistä yksi on Jeesuksen ilmoitus, jonka mukaan jokaisella ihmisellä – titteleistä tai asemasta riippumatta – on suora yhteys Jumalaan. Tämä suhde ei ole riippuvainen kenenkään toisen suosituksista tai siunauksesta. Siihen ei tarvita erityistä seremoniaa tai rituaalia, ei kirkon arvovaltaa eikä pappia².

¹ Ps. 103:13 Niin kuin isä armahtaa lapsiaan, niin armahtaa Herra niitä, jotka pelkäävät ja rakastavat häntä.

² Seremonioiden (juhlamenojen) merkityksestä puhutaan perusteellisemmin Pelastusarmeijan julkaisemassa kirjassa Mestarin kädessä.

Toki nämä voivat olla (ja ovat) hyödyllisiä apuvälineitä ja rohkaisevasti tukenamme, mutta missään kohtaa Jeesuksen opetuksessa niille ei ole annettu ”välttämättömyyden” asemaa, mikä jätetään usein huomiotta. Meidän ja Jumalan välillä voi olla oma, erityinen henkilökohtainen yhteys (Fil. 4:5–7).

Evankeliumissa Matteuksen mukaan luvussa 7 (jakeet 7–11) Jeesus kehottaa meitä pyytämään Isältämme Jumalalta ”hyviä lahjoja” eli asioita, jotka tekevät meistä parempia ihmisiä. Opettaessaan meille sen, mitä me nyt kutsumme Isä meidän -rukoukseksi (Matt. 6:9–13), Jeesus myös käski meitä rukoilemaan Jumalan tahdon toteutumista. Tällä hän tarkoittaa sitä, että meidän ei tulisi rukouksessa esittää itsekkäitä pyyntöjä; hän ohjaa meitä syvempään ymmärrykseen rukoilemisen tarkoituksesta.

Tulee hetkiä, jolloin yritämme saada selville, onko Jumala vastannut joihinkin tiettyihin pyyntöihimme. Sellaista ei ole helppo arvioida. Niin tehdessämme voimme sortua pinnallisiin johtopäätöksiin ja joskus jättää huomiotta sen tosiasian, että Jumalalla on paljon parempi käsitys tilanteesta sekä siitä maailmasta, jossa me esitämme pyyntöimme. Saatamme myös unohtaa, että hän tietää, mitä tarvitsemme, jo ennen kuin osaamme pyytää (Matt. 6:8). Meidän tehtävämme ei ole Jumalan suostutteleminen. Voimme tehdä senkin virheen, että esitämme Jumalalle voimakkaita vaatimuksia teinien tapaan ”mutta sinähän lupasit” – jopa puhumalla Isällemme tavoilla, jotka eivät ole sopusoinnussa hänen rakastavien tarkoitusperiensä kanssa.

Vuorisaarnassa käsitellään myös suhdettamme muihin ihmisiin. Jeesus tiivistää sen sanomalla ”...Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille” (Matteus 7:12). Viimeaikaiset tutkimukset osoittavat, että useimmat kristityt rukoilevat eniten läheistensä ja omien tarpeidensa puolesta. Jeesus haluaa meidän sulkevan rukouksiimme myös muita. Se ainoastaan rikastuttaa meitä. Ne, jotka sitoutuvat antamaan aikaansa rukoukseen tiettyjen ihmisten ja tilanteiden puolesta, osoittavat epäitsekästä sitoutumista, jolla voi olla kauaskantoinen vaikutus. Näissä rukouksissa osoitettu hätä ja sitoutuminen ovat ominaisuuksia, joita sukupolvi toisensa perään on arvostanut ja joiden säilyttäminen edelleen olisi viisasta.

Parhaimmillaan yhteinen rukous yhdistää ja vahvistaa rukoilijoita ihmeellisesti. Sellaisen rukouksen voima ja tehokkuus kristillisen uskon ja

yhteyden muodostumisessa on korvaamaton (Apt. 2:1).

Rukoukseen liittyy monenlaisia ilmaisutapoja – palvontaa, esirukousta ja kiitosta, katumusta sekä anomista (ja paljon muuta), mutta puhtaimmillaan se on antautumista Jumalan läsnäoloon. Syvimmiltään se on, kuten entinen Canterburyn arkkipiispa tohtori Rowan Williams sanoo, sitä että ”sallimme Jumalan tapahtuvan meissä”³.

Tämä kokemus syntyy erityisissä rukoushetkissä – ”polvillamme” – ja elämällä jokaisen päivän siinä tietoisuudessa, että Jumala jakaa päivän jokaisen hetken kanssamme. Hän on kanssamme kehottaen, ohjaten, vahvistaen, antaen. Ja kun meistä tuntuu, että edessä on taisteluja, yleensä omassa sisimmässämme, hän on läsnä auttamassa meitä.

POHDITTAVAKSI

”Kukaan muu ei tiedä, mitä rukoilijan ja Jumalan välillä tapahtuu. Se on ainutlaatuista. Se on juuri niin arvokasta tai turhaa kuin kukin päättää.”

”Jumalalla on paljon parempi käsitys tilanteesta sekä siitä maailmasta, jossa me esitämme pyyntöämme... hän tietää, mitä tarvitsemme, jo ennen kuin osaamme pyytää.”

”Jeesus haluaa meidän sulkevan rukouksiimme myös muita. Se ainoastaan rikastuttaa meitä.”

”Ne, jotka sitoutuvat antamaan aikaansa rukoukseen – tiettyjen ihmisten ja tilanteiden puolesta – osoittavat epäitsekkyyttä, jolla voi olla kauaskantoinen vaikutus.”

**KUTSUTTU
ANTAUTUMAAN**

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Pohdi, mitä pitäisi ja mitä ei pitäisi rukoilla.

---

³ Rowan Williamsin kirjasta *God with Us*: Pyhä Henki herättää Kristuksen eläväksi meissä, paikassa jossa Kristus on todellinen, ja Henki tulee meihin tuoden elävän Kristuksen omaan sydämeemme.

PYHITYS

- ◆ **Kutsu pyhitykseen:** Meidän on heijastettava Kristuksen kaltaisuutta kaikilla elämän osa-alueilla; tunnustaen, että pyhitys eheyttää ihmisyytemme ja suhteemme Jumalaan, muihin ihmisiin ja maailmaan. Jokaisen pelastusarmeijalaisen tulisi olla elävä esimerkki raamatullisesta totuudenmukaisuudesta.

Ensimmäinen reaktio ihmisiin, jotka sanovat olevansa Kristuksen kaltaisia, voisi olla heidän torjumisensa hourahtaneina tai harhaan johdettuina. Heidät voisi rinnastaa niihin, jotka vaativat nöyryytensä merkille panemista. Tämäntyyppisen rohkean väitteen katsotaan olevan perusteeton. Onneksi ihmiset, jotka mielestämme ovat eniten Kristuksen kaltaisia, eivät vedä huomiota itseensä. He tuskin edes tiedostavat sitä innoittavaa vaikutusta, joka heillä on meihin.

Kuitenkaan ei ole parempaa päämäärää kuin kilvoitellen pyrkiä Jeesuksen Kristuksen kaltaiseksi. Jeesuksen, jonka elämä oli paras todiste hänen opetuksestaan. Jeesuksen, jonka opetus osoittaa yliveraisuutensa. Jeesuksen, joka itseään korostamatta antoi meille täydellisemmän, vakuuttavan käsityksen todellisesta arvostamme. Jeesuksen, joka antautumalla kärsimään ja kuolemaan osoitti, että olemme hänelle arvokkaampia kuin mitkään sanat pystyvät kuvaamaan. Jeesuksen kaltaisuus ei ole vain arvokas tavoite, se on myös elämää rikastuttavin painopiste.

Se, että Jeesus eli todeksi oman opetuksensa, auttaa meitä käytännön tasolla ymmärtämään sen seuraukset. Evankeliumissa näemme hänen tekevän aloitteen (Joh. 4), reagoivan pyyntöihin (Matt. 8:5–13), kysymyksiin (Mark.10:17) ja kritiikkiin (Mark. 11: 27–33). Kun haluamme olla enemmän Kristuksen kaltaisia, nämä esimerkit tarjoavat meille mittapuun kysyessämme erilaisissa tilanteissa: ”Mitä Jeesus tekisi?” Meidän tilanteeseemme rinnastettavaa tapausta ei aina löydy, mutta hänen päivittäisen elämänsä kautta saamme kyllä kuvan hänen elämänsä tärkeysjärjestyksestä ja toimintaa ohjaavista periaatteistaan.

Miljoonat ihmiset, aina Jeesuksen oppilaista lähtien, ovat kiitollisina todistaneet kokemuksistaan Jeesuksen seuraajina. Sanathan olivat ”Seuratkaa minua”. Tämä ei ollut neuvo tiettyjen oppien tai elämänsääntöjen

omaksumiseen, niin hyödyllisiä kuin ne ovatkin. Kutsu oli henkilökohtainen – ihmiseltä toiselle – seuraamaan ’minua’. Jeesus, pyhän Jumalan inhimillinen ilmentymä, kutsui meidät seuraamaan (Matt. 4:18–20) ja tulemaan hänen kaltaisekseen (Matt. 11:28–29).

Jeesuksen ajoista lähtien on vuosisatojen ajan opetettu, miten pyhää elämää eletään. Jotkin pyhitysopetuksen painopisteet ovat korostuneet ja vahvistuneet. Toiset ohjeet ovat toisinaan olleet monimutkaisia, liian yksityiskohtaisia, joskus hämmentäviä tai jopa ristiriitaisia. Opetus on parhainta silloin, kun kaiken ytimessä pidetään suhdetta Jeesukseen¹. Silloin asiat pysyvät selkeinä, ymmärrettävinä ja käytännöllisinä, kuten Pelastusarmeijan monet pyhityslaulut korostavat². Aidossa pyhässä elämässä ei koskaan luovuta Jeesuksen seuraamisesta, oppimisesta, tottelemisesta, Jeesuksen veressä puhdistautumisesta eikä ohjattavana olemisesta. Tähän ei tarvita teoreettisia termejä eikä synnitöntä täydellisyyttä. Kyse on suhteesta. Kuten kenraali Peddle kutsussaan toteaa: ”...Pyhitys eheyttää ihmisyytemme ja suhteemme Jumalaan, muihin ja maailmaan”.

Silti tässä ei ole kyse vain Jeesuksen esimerkin seuraamisesta, koska seuraamisesta puhuminen on helpompaa kuin niin tekeminen – ja totta kai Jeesus tietää sen. Niinpä hän lupasi antaa meille Pyhän Hengen auttamaan ja olemaan ”aina mukana” oppilaittensa seurassa (Joh.14:16). Jumalan Henki, jonka olemme ottaneet vastaan ja jota kunnioitamme, pysyy meissä. Suhde on vuorovaikutteinen, elävä ja voimaannuttava. Pyhän Hengen läsnäolossa eläminen tarkoittaa sitä, että me opimme koko ajan lisää. Hän ohjaa, tuomitsee, korjaa, innoittaa, kehottaa, kannustaa ja antaa meille mahdollisuuksia.

Kuitenkaan Jumala ei pakota meitä läsnäoloonsa eikä vie meitä pyhään elämään automaattisesti. Harkitusti tekemämme valinta lähteä seuraamaan Jeesusta on liitettävä jatkuvaan antautumiseen hänen johdettavakseen, jos haluamme jalojen toiveidemme täyttyvän.

---

1 *Pyhitys peittelemättä* -kirja korostaa, kuinka Jeesus kirjaimellisesti toi Jumalan maan päälle ja näytti meille ihmisen hahmossa, millaista pyhä elämä todella on. Jeesus oli pyhyyttä peittelemättä. Siitä näemme, kuinka Jeesuksen painotukset suhteen laadusta ovat avain elämään enemmän hänen kaltaisenaan.

2 Pelastusarmeija on alusta lähtien käyttänyt lauluja, joissa tutkitaan suhdettamme Jumalaan syventääksemme hengellistä kokemusta. Armeijaa on siunattu kirjailijoilla, jotka ovat tehneet runsaasti lauluja, jotka kutsuvat keskusteluun Jumalan kanssa. Liitteessä 1 muutamia esimerkkejä. Huom. suomentaja valinnut alkuperäisiä lyriikoita vastaavat tekstit suomenkielisestä Pelastusarmeijan laulukirjasta.

Tuskin on epäilystäkään siitä, että tarvitsemme jumalallista apua, koska kuten Jumala tietää, tämän elämän huolenaiheet haastavat meidät kaikki – huoli itsestämme ja muista, paineet, jotka uhkaavat peittää alleen, painavat vastuut, epäoikeudenmukaisuudet, jotka mitätöivät tai raivostuttavat meitä. Joskus saatamme tuntea, että olisimme voineet hoitaa asiat paremmin. Voimme tuntea itsemme heikoiksi. Ei juurikaan Kristuksen kaltaisiksi. Saatamme kokea katumuksen tunteita tai epäonnistumisia. Silti aivan kaikissa kokemuksissa meillä on Jumala, joka ymmärtää ja tukee meitä. Kun käännyimme hänen puoleensa, alamme (kenties huomaamatta) heijastaa sen ainoan henkeä, jota seuraamme ja palvelemme – Jeesuksen Kristuksen.

Jeesuksen tunteminen, suhteen priorisointi ja vaaliminen päivittäin hänen kanssaan ovat tehokkain tapa valmistautua toteuttamaan hänen missiotaan hänen nimesään. Kun Pyhän Richardin rukouksesta – tuntee Jeesus syvemmin – tulee totta, me edistymme opetuslapseutemme päätavoitteessa: kasvaa johtajamme kaltaiseksi.

POHDITTAVAKSI

”Jeesuksen kaltaisuus ei ole vain arvokas tavoite, se on myös elämää rikastuttavin painopiste.”

”Onneksi ihmiset, jotka mielestämme ovat eniten Kristuksen kaltaisia, eivät vedä huomiota itseensä.”

”Aidossa pyhässä elämässä ei koskaan luovuta Jeesuksen seuraamisesta, oppimisesta, tottelemisesta, Jeesuksen veressä puhdistumisesta eikä ohjattavana olemisesta.”

”Jumala ei pakota meitä läsnäoloonsa eikä vie meitä pyhään elämään automaattisesti.”

**KUTSUTTU
JEEUSKEN
KALTAISUUTEEN**

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Varmistu, että olet pyytänyt Pyhän Hengen elämäsi.

TAISTELUVALMIUS

- ◆ **Kutsu taisteluvalmiuteen – nyt!** Meidän on ymmärrettävä sanaan 'nyt' sisältyvä kiireellisyys. Maailmamme tarvitsee Kristusta tänään, ei sitten kun olemme saaneet suunnitelmamme valmiiksi! Huolimatta kaikesta, mitä on tehtävä liikkeemme sisällä, me jatkamme taistelua samalla kun kasvamme, ratkaisemme päättäväisemmin ongelmia ja valmistaudumme suurempiin taisteluihin.

Elämme aikakautta, jossa kaikki saadaan välittömästi. Olemme tottuneet menestymisen ”pikakuvakkeisiin” tai saamaan haluamamme ”nyt”. Ei tarvitse odottaa, kuten piti ennen – tai kuten asiat olivat vuosisatojen ajan. Meitä ei ole enää ohjelmoitu kärsivällisyyteen. Erityisesti sähköinen media tuo meidät ajan tasalle näppäimistön napautuksella. Myös ihmisten uskoon auttaminen on aina ollut kiireen sävyttämää. Kiire ei välttämättä johdu siitä tietoisuudesta, että kenellekään meistä ei ole taattu toista päivää maan päällä, vaan pikemminkin siitä, että emme halua kenenkään menettävän päivääkään mahdollisuudesta kokea Jumalan rakkautta. Kuten Kirjeen heprealaisille kirjoittaja sanoo: ”nyt” on pelastuksen päivä. Joka päivä.

Innostuneina auttamaan toisia löytämään Jeesuksen tuntemisen ilon jotkut evankelistat ovat sitä mieltä, että paras tapa kiirehtää heidän sanomansa vastaanottamista on pelotella ihmisiä iankaikkisilla seuraamuksilla – mikä voi saada aikaan hämmentävän viestin: että Jumala rakastaa meitä, mutta lähettää meidät ikuiseen piinaan, jos emme vastaa hänen rakkauteensa. Jeesus ei välittänyt sanomaansa tällä tavoin, etenkin yleisessä opetuksessaan. Kun hänellä oli ankaria sanoja sanottavana, hän osoitti ne itsensä tyytyväisille hengellisille johtajille. Kun hän sanoi heille, että ”portot pääsevät Jumalan valtakuntaan enemmän kuin te” (Matt. 21:31), hän osoitti ymmärtävänsä niitä, joilla ei ehkä koskaan ollut ollut mitään mahdollisuuksia¹ ja niitä, joiden itsetyytyväisyys ei tehnyt häneen minkäänlaista vaikutusta. Meidän on parasta jättää tuomitseminen Jumalalle.

Ihmisten tarpeiden osalta nykyaikainen viestintä tarkoittaa, että voimme olla tietoisia paljon enemmän kuin pystymme käsittelemään. Miljoonilla pakolaisilla ei ole paikkaa, jota kutsuisivat kodiksi. He eivät kuulu mihinkään. Jonkun täytyy kuunnella heitä, auttaa ja toivottaa heidät

---

¹ Useiden vuosien aikana tehdyt selvitykset ja tutkimukset osoittavat johdonmukaisesti, että suurinta osaa prostituoiduista oli tavallisesti useampi henkilö käyttänyt seksuaalisesti hyväksi, jo heidän ollessaan vielä lapsia.

tervetulleiksi jonnekin. Rotusyrjintä on edelleen ihmiskunnan häpeätahra. Rohkeat päätökset ja muutokset kulttuurisissa normeissa ovat kiireellisiä. Maailmanlaajuiselle naisten ja tyttöjen järkyttävälle ja julmalle sorrolle ei pitäisi sallia mahdollisuutta, mutta se jatkuu. Jokainen päivä ilman korjaavia toimenpiteitä on uusi kurjuuden tai tragedian päivä satojen miljoonien ihmisten elämässä.

Monenlaiset vääryydet kodeissa, työpaikalla tai valtiovallan toimissa odottavat turhaan oikaisua. Väkivallan, petosten ja uskottomuuden uhrin etsivät lohtua ja paranemista. Ilmastonmuutos, kodittomuus, suvaitsemattomuus, nälänhätä, köyhyys ja edunvalvonnan puute vaativat aina pikaisia ratkaisuja – ja aivan liian usein mikään ei muutu.

Pelastusarmeija kiirehtii sitoutumista näiden vaatimusten ja muiden tarpeiden ratkaisemiseen. Se ei pysty ratkaisemaan kaikkia ongelmia, ja ne ihmiset, jotka ovat näiden toimintojen ytimessä, tuntevat usein riittämättömyyttä, resurssien puutetta ja toisinaan epätoivoa ihmisluonteen tähden. Tarve ei voi odottaa. Vaikka ei ole realistista tai mahdollista työskennellä väsymättä täydellä teholla kaiken aikaa, on kuitenkin tärkeää, ettemme tule itsetyytyväisiksi tai menetä motivoivaa sydämen paloa.

Jeesuksen kutsu ohjaa meidät kaikkiin näihin ja muihinkin ongelmatilanteisiin. Tarvitaan lisää nuoria, innostuneita, epäitsekkäitä työntekijöitä – pian. Vanhempien, asialle omistautuneiden ihmisten kokemus ja ymmärrys ovat korvaamattomia. Kaikkialla on mahdollisuuksia, jotka huutavat tarttumaan toimeen – nyt.

Pyhää Franciscusta emme ehkä nostaisi esiin termillä ”taisteluun valmis”, mutta hänen usein lainatut sanansa ”Minne tahansa menette, saarnatkaa evankeliumia ja tarvittaessa käyttäkää sanoja” osoittavat, että hän piti kunkin omaa esimerkkiä välittömänä ja voimallisena todistuksena evankeliumin tehokkuudesta².

Koronaviruspandemia on aiheuttanut sekä paniikkia että kiireen. Paniikkia, koska meistä kaikista tuli yhtäkkiä alttiita hengenvaaralliselle sairaudelle, ja kiireen minimoida vauriot nopeasti ja löytää rokote, joka mahdollistaisi suojautumisen. Se on myös avannut sydämiä uskon asioille tässä hauraassa

---

² On koulukunta, joka muistuttaa siitä, että Pyhä Franciscus itse asiassa sanoi ”ja käyttäkää myös sanoja” – tulkinta, joka korostaa sekä esimerkkiä että puhetta.

maailmassa tarjoten kristityille mahdollisuuden kertoa, mitä usko merkitsee heille.

Kiire ja paniikki eivät ole sama asia. Kun Jeesus suoritti tehtävänsä, oli hetkiä, jolloin hän torjui kiirehtimisen ja hoputtamisen tai kieltäytyi paniikoitumasta³. Vaikka hänellä oli maanpäälliseen tehtäväänsä rajallisesti aikaa, kaikkea hänen opetustaan ja toimintaansa leimaa kiireettömyys. Hän keskittyi iankaikkiseen. Meidän tulisi tehdä samoin.

Kun me työskentelemme missiomme parissa, voimme levätä siinä tietoisuudessa, että mikään ei koskaan yllätä ikuista Jumalaamme. Jotkut asiat saattavat ”murtaa hänen sydämensä”, mutta emme koskaan jää hänen hoivaansa vaille. Hän on menneisyydessä ja tulevaisuudessa, samoin kuin ”tässä hetkessä” – eikä koskaan paniikissa. ”Jeesus Kristus... sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti” (Hepr. 13:8) on vankin perusta, kun annamme itsemme hänen työhönsä ja alistumme hänen tahtoonsa. Joka päivä – päivän kerrallaan.

POHDITTAVAKSI

”Hän osoitti ymmärtävänsä niitä, joilla ei ehkä koskaan ollut ollut mitään mahdollisuuksia, ja niitä, joiden itsetyytyväisyys ei tehnyt häneen minkäänlaista vaikutusta.”

”Jokainen päivä ilman korjaavia toimenpiteitä on uusi kurjuuden tai tragedian päivä satojen miljoonien ihmisten elämässä.”

”Ne ihmiset, jotka ovat näiden toimintojen ytimessä, tuntevat usein riittämättömyyttä, resurssien puutetta ja toisinaan epätoivoa ihmisluonteen tähden.”

”Kun me työskentelemme oman missiomme parissa, voimme levätä siinä tietoisuudessa, että mikään ei koskaan yllätä ikuista Jumalaamme.”

**KUTSUTTU
OLEMAAN
VALMIS**

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Löydä voima siitä, ettei mikään yllätä Jumalaa.

³ Esimerkkejä tästä löytyy Luuk. 8:40–56, Joh. 7:3–6 ja Joh. 11:1–6.

KOLMAS OSA RAKASTA HELLEMMIN

SITOUUDU

”Jeesus korosti, ettei mikään ole tärkeämpää kuin Jumalan ja lähimmäisen rakastaminen. Emme voi rakastaa Jumalaa rakastamatta aktiivisesti muita. Kun palvelemme, täytämme hänen tahtonsa.”

PALVELU

- ◆ **Kutsu palvelemaan:** Muiden palvelemisen on oltava missiomme pääasia. Meidän on arvostettava pelastusupseerin, alipäällikön, pelastusotilaan, siviilijäsenen ja nuoren sotilaan lupauksen antaneita tiedostaen samalla, että Pelastusarmeijan palkkaamat siviilityöntekijät ja vapaaehtoiset ovat myös avainasemassa tehtävämme suorittamisessa.

Jeesuksen seuraajille Jumalan ja ihmisten palveleminen ei ole vapaavalintainen lisävaihtoehto. Todellinen palvelu tekee kristitystä aidon. Siitä heijastuu Jeesuksen sydän. Hän sanoi opetuslapsilleen: ”Minä olen teidän keskellänne niin kuin se, joka palvelee” (Luuk. 22:27). Kaikkivaltiaana Jumalana – heidän Herranaan ja Mestarinaan – hän ei nähnyt mitään ristiriitaa palvelijana olemisessa. Hän kertoi heille suoraan ja selkeästi, ettei hän ollut ”tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan” (Matt. 20:28). Sitä opetusta hänen täytyi toistaa. Opetuslasten oli vaikea ymmärtää. He eivät olleet yksin. Monilla on sama vaikeus nykyäänkin.

Tavallisesti ajatellaan, että esimies antaa käskyt ja alaiset tottelevat. Merkittävää oli, että Jeesus ei ollut eri mieltä, mutta hänellä oli asiasta enemmän sanottavana. Heti kun hän oli opettanut opetuslapsilleen palvelemisesta – pesemällä heidän pölyiset jalkansa – hän käski heitä palvelemaan toisiaan. ”Te puhuttelette minua ’opettajaksi’ ja ’herraksi’, ja oikein teette: sehän minä olen. Jos nyt minä, teidän herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, tulee myös teidän pestä toistenne jalat. Minä annoin teille esimerkin...” (Joh. 13:13–15). Tätä esimerkkiä seurasi nopeasti käsky, joka osoittaa, että Jeesuksella oli valtaa ja hän käytti sitä palveluksessaan. ”Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toistanne. Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne” (jakeet 34–35). Hänen palvelemisensä ylevöitti eikä heikentänyt hänen aitouttaan. Sama koskee hänen seuraajiaan.

Alttius palvelulla, palvelutehtäviin tarttuminen, toisten tarpeiden asettaminen omien edelle ei tarkoita heikkoutta¹. Se, ettei tiedä miten totella – se ettei tiedä miten palvella – sen sijaan on heikkouden merkki. ”Seuraaminen” ja ”palveleminen” kuuluvat saumattomasti yhteen, ja tottelevaisuus kuuluu olennaisena osana toisten palvelemiseen – etenkin Jumalan palvelemiseen. Jeesus oli itse elävä todiste omasta opetuksestaan. Hänellä oli valtaa

---

¹ Aiheesta lisää Robert Streetin kirjoittamassa julkaisussa *Palveleva johtaminen*.

enemmän kuin kenelläkään meistä, mutta silti hän piti kuuliaisuutta Isänsä tahdolle ja palvelemista ratkaisevina osina missiossaan. Mutta meidän ei pidä erehtyä olettamaan, että Jeesuksesta tuli palvelija vain muutamaksi vuodeksi. Hänen luonteensa ja sydämensä palaa yhä halusta palvella meitä, ”olla paikalla” meitä varten, osoittaa meille anteeksiantamusta ja armoa tarpeen ja pyynnön mukaan.

Palvella voi monella tavalla. Palvelu on sisältynyt Pelastusarmeijan missioon alusta alkaen. Armeija on olemassa palvellakseen muita, ei palvellakseen omia päämääriään. Näin William ja Catherine Booth ajattelivat, ja liikkeen alkuaikojen laulut ovat täynnä lukemattomia viittauksia palvelemiseen, palveluun ja palvelutyöhön². Iskulause ”pelastettu palvelemaan” – virkapuvun kahden P:n käyttäminen – on yksiselitteinen. Se ilmaisee toiminnan periaatteen selvästi. Se määrittelee pelastussotilaana olemisen ytimen.

Ei siis ole mikään yllätys, että palvelu on Pelastusarmeijan tunnusmerkki. Sitä toteutetaan lukemattomilla käytännöllisillä tavoilla – huonossa asemassa olevien, köyhien, sorrettujen, kodittomien ja ilman ruokaa olevien tarpeiden täyttämisestä sellaisten palvelemiseen, joilla ei ole paikkaa yhteiskunnassa, jotka elävät ilman rakkautta, jopa ilman toivoa. Palvelua on myös sitoutuminen tiettyihin vastuisiin tai toimintamuotoihin. Esimerkiksi musiikkiryhmiin tai vastaaviin osallistuvat kokevat palvelutehtävänsä osana omistautumistaan palvelemaan Jumalaa. Siviilijäsenillä, siviilityöntekijöillä ja vapaaehtoisilla on myös osansa.

Palvelu ei kuitenkaan ole pelkkää toimintaa, siihen sisältyy myös tapa, jolla palvellaan. Monet hyvät aiheet ovat sortuneet ynsään tai ylimieliseen asenteeseen, kun taas monet hankkeet, joilta ei paljon odotettu, koituivat siunaukseksi juuri aidon ja välittömän toteutuksensa ansiosta.

Johtajuuden on keskityttävä palvelemiseen³. Pietari varoitti aikansa hengellisiä johtajia ”herroina hallitsemisesta”, kun he palvelevat toimintansa

---

2 Pelastusarmeijan laulukirjassa on valtava määrä ”palveluun” liittyviä lauluja, jotka edelleen vaikuttavat liikkeen perusluonteessa. Liitteessä 2 on muutama esimerkki tällaisista lyriikoista (suomentajan valitsemia).

3 Robert Streetin julkaisu *Palveleva johtaminen* käyttää Jeesusta ylimpänä esimerkkinä tästä.

piirissä olevia ihmisiä (1.Piet. 5:3). Heidän piti palvella hyväsydämisesti eikä käyttää asemaansa oman arvonsa lisäämiseen tai statuksensa pönkittämiseen. Kukaan ei myöskään saanut ajatella muiden jäävän heille velkaa osoittamastaan avusta. Muiden palveleminen tunnustuksen tai palkkion toivossa ei ole todellista palvelua. Silloin koko asian tarkoitus hukkuu – samoin kuin hukkuu ilo siitä, että on voinut rikastuttaa toisten elämää, koska niin kuuluu yksinkertaisesti tehdä.

Jeesus sanoi: ”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa” (Matt. 10:8). Hän myös tarkoitti sitä, epäilemättä. Niin ikään hän korosti, ettei mikään ole tärkeämpää kuin Jumalan ja lähimmäisen rakastaminen. Emme voi rakastaa Jumalaa rakastamatta aktiivisesti muita. Kun palvelemme, täytämme hänen tahtonsa.

POHDITTAVAKSI

”Jeesuksen seuraajille Jumalan ja ihmisten palveleminen ei ole vapaavalintainen lisävaihtoehto. Todellinen palvelu tekee kristitystä aidon.”

”Meidän ei pidä erehtyä olettamaan, että Jeesuksesta tuli palvelija vain muutamaksi vuodeksi. Hänen luonteensa ja sydämensä palaa yhä halusta palvella meitä, ’olla paikalla’ meitä varten.”

”Iskulause ’pelastettu palvelemaan’ – virkapuvun kahden P:n käyttäminen – on yksiselitteinen. Se ilmaisee toiminnan periaatteen selvästi.”

”Palvelu ei kuitenkaan ole pelkkää toimintaa, siihen sisältyy myös tapa, jolla palvellaan.”

**KUTSUTTU
PELASTETTUNA
PALVELEMAAN**

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Pidä Jeesusta esimerkkinä siitä,
miten palvella.

PALVONTA

- ◆ **Kutsu palvontaan:** Meidän tulee riemuista Jumalan lunastavasta rakkaudesta palvonnassamme ja etsiä kuhunkin kulttuuriin sopivia tapoja yhdessä ylistää ja kiittää, samalla kun suuntaudumme ulospäin ja toivotamme muut tervetulleiksi joukkoomme.

Palvomme Jumalaa elämäntavoillamme¹. On tärkeää tunnistaa ja omaksua tämä totuus alusta alkaen (Room. 12:1–2). Jokainen julkinen tai virallinen palvontameno muuttuu merkityksettömäksi, jos elämämme – päivittäinen elämämme – ei vastaa lupauksiamme tai rukouksiamme. Se tarkoittaa myös sitä, että palvontamme – sen perusolemus – ei lakkaa siihen, jos emme voi osallistua julkisiin kokouksiin.

COVID-19 yllätti koko maailman vuonna 2020. Rokotteen puuttuminen sekä viruksen raju leviäminen ja vaikutus terveyteen johtivat rajoituksiin ja kieltoihin kaikkialla maailmassa. Monet hämmästyivät huomattessaan, että kirkkojen jumalanpalvelukset oli kiellettävä, eikä viruksen vaarallinen, kaikkeen vaikuttava luonne ollut heti selvää kaikkien sydämissä ja mielissä.

Pian kävi ilmi, että vaatimus päästä julkisiin hengellisiin tilaisuuksiin ei ollut vain vastuutonta, vaan myös joko itsekeskeistä tai ajattelematonta. Kun COVID-19 valtasi maailman, palvontamenojen vaihtoehtoisia muotoja kehitettiin pikaisesti, etenkin sosiaalisessa mediassa². Kaiken pohjana oli uudenlainen ymmärrys siitä, että palvonta ja rukous eivät edellytä kirkkorakennusten ovien avaamista. Kirkko on enemmän kuin tiilet ja laasti. Se syntyy Hengestä, eikä sitä voida rajata sisätiloihin. Jeesuksen sanat samarialaiselle naiselle puhuvat yhä meille: ”Jumala on henki, ja siksi niiden, jotka häntä rukoilevat, tulee rukoilla hengessä ja totuudessa” (Joh. 4:24).

Julkisella palvonnalla on monta ilmenemismuotoa. Osa niistä on meille mieluisia – sellaisia jotka auttavat meitä ylistämään ja tulemaan lähelle Jumalaa – ja osaa niistä pidetään palvonnassa olennaisina.

---

1 Jumalan palvomisen sen kautta, miten elämme on keskiössä Kansainvälisen hengellisen elämän toimikunnan ”Kutsussa palvontaan”. Kutsu löytyy suomeksi *Pelastusarmeijan opin käsikirjan* liitteestä 4, ja se selitetään tarkemmin Robert Streetin kirjassa *Called to be God's People*.

2 Kulttuurisesti merkitykselliset ja innovatiiviset live-lähetykset otettiin käyttöön, kun COVID-19 otti maailman otteeseensa. Innovaatiot jatkuvat ja yhä etsitään uusia tapoja tuottaa hengellistä ohjelmaa yleisön saataville.

Pelastusarmeijan käsitys olennaisesta ei ole moniselitteinen: sitä ovat vilpittön sydän ja avoimuus Jumalalle.

Julkiseen Jumalan palvontaan kuuluu yleensä rukous, laulaminen, Raamatun lukeminen, muu musiikki, saarnaaminen, henkilökohtaiset todistukset Jumalan armosta ja toiminnasta sekä juhlamenot tai erityiset hetket, jolloin jäsenyys, liitot ja sitoumukset julkistetaan. Pelastusarmeijassa julkisia palvontamenoja kutsutaan 'kokouksiksi' (Suomessa myös jumalanpalveluksiksi, suom. huom.), koska yhteys ja toveruus ovat niissä olennaisia. Kohtaaminen Jumalan ja toisten kanssa on Pelastusarmeijassa todellista palvontaa.

Joskus palvonta koetaan yksisuuntaiseksi toiminnaksi – ihmiset kokoontuvat yhteen, katsovat Jumalaan ja tunnustavat hänen kaikkietävyytensä kunnioittavasti ja palvoen. Kuitenkin palvonta on enemmän, erityisesti Pelastusarmeijasta puhuttaessa. Vaikka jotkut palvonnan ohjeet viittaavat siihen, että meidän pitäisi 'unohtaa itsemme ja keskittyä häneen', se ei kuitenkaan kuvaa riittävästi 'kokousta' pelastusarmeijalaisessa palvontaympäristössä. Jumalasuhte on vuorovaikutteinen. Palvoja pyytää Jumalaa tutkimaan ja ohjaamaan sydäntään. Catherine Bairdin laulu "Jumalan henki" tavoittaa sen, mistä palvonnassa on kyse. Neljäs säkeistö alkaa: "Herra Jumala, tässä olen, sinä heräät eloon minussa; kaiken mitä olen, annan sinulle." Viestintä on kaksisuuntaista – siunattua ja voimallista.

Kun laulaminen kiellettiin, vaikka julkiset kokoukset jälleen sallittiin – joissakin kirkoissa ja rajoitetulla määrällä ihmisiä – laulujen merkitystä alettiin luonnollisesti pohtia. Miksi laulamme? Senkö takia, että se on yhteistä toimintaa ilmaisten samat rukoukset ja sanat Jumalalle? Vai senkö takia, että laulaessamme yhteisesti sitoudumme ja osoitamme kiitollisuuttamme? Vai onko yhdessä laulamisessa kyse yksinkertaisesti siitä, että olemme yhdessä osa Jumalan valtakuntaa – ja tiedostamme sen niinä hetkinä? Kaikki nämä seikat ovat varteenotettavia.

Koska jokainen meistä on ainutlaatuinen, meillä on omat mieltymyksemme sen suhteen, mikä auttaa meitä pääsemään Jumalan läheisyyteen. Samoin reagoimme torjuvasti siihen, mitä muut haluavat säilyttää osana palvontaa mutta mikä ei pysty ilmentämään sitä, mitä me haluamme sanoa tai miten me haluamme sanoa sen. Nämä ovat tärkeitä kysymyksiä, eivätkä eriävät mielipiteet aina ole merkki vaikeasta ihmisestä. Tällaisissa hetkissä tarvitaan halukkuutta kuuntelemiseen ja pyrkimystä ymmärtää, empatiaa toisten

hengellisiä tarpeita kohtaan ja todellista tunnetta mukaan ottamisesta. Armon tulee kasvaa, egojen pienentyä. Tällaisissa hetkissä tarvitaan halukkuutta kuuntelemiseen ja pyrkimystä ymmärtämiseen, empatiaa toisten hengellisiä tarpeita kohtaan ja rehtiä mukautumista. Armon tulee kasvaa, egojen pienentyä.

Koskaan ei pidä jättää huomiotta tapaa, jolla uusia tulokkaita tai arkoja osallistujia autetaan tuntemaan olonsa kotoisaksi. Monet ovat osallistuneet kokouksiimme vain kerran, koska kuilu heidän ja meidän elämän välillä on vaikuttanut liian suurelta. Uskonnollisen kielen tai sisäpiirin kielen liikakäyttö vieroittaa tulokkaat. Tässä ja monissa muissakin tilanteissa on käynyt ilmi, että meidän on tietoisesti astuttava toisen ”saappaisiin”, kunnes muiden huomioiminen luonnistuu itsestään.

Lopuksi: ei pidä unohtaa sitä tosiseikkaa, että suurin osa ihmisistä jää seurakuntaan – tai lähtee sieltä – ystävyys-suhteiden, ei opin vuoksi. Todellinen aito ja lämmin vastaanotto on meidän käsissämme silloin, kun aito palveltamme ilmenee toiminnassamme.

POHDITTAVAKSI

”Jokainen julkinen tai virallinen palvelameno muuttuu merkityksettömäksi, jos elämämme – päivittäinen elämämme – ei vastaa lupauksiamme tai rukouksiamme.”

”Pelastusarmeijan käsitys olennaisesta ei ole moniselitteinen: sitä ovat vilpityn sydän ja avoimuus Jumalalle.”

”Jumalasuhte on vuorovaikutteinen. Palvoja pyytää Jumalaa tutkimaan ja ohjaamaan sydäntään.”

”Koska jokainen meistä on ainutlaatuinen, meillä on omat mieltymyksemme sen suhteen, mikä auttaa meitä pääsemään Jumalan läheisyyteen.”

**KUTSUTTU
OLEMAAN AITO**

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Palvo Jumalaa elämäntavoillasi.

LUOTTAMUS

- ◆ **Kutsu luottamaan evankeliumiin:** Kun kerromme evankeliumin hyvästä uutisesta, meidän on tunnistettava sen pelastava ja muuttava voima. Pyhän Hengen voimalla ihmiset voivat vapautua kaikesta, mikä estää heitä löytämästä Jumalan heille antamia kykyjä.

Luottamus evankeliumiin seuraa sen tiedostamisesta, että se on sinua varten. Joillekin se tarkoittaa muuttunutta elämää – monenlaisten muiden suunnitelmien vaihtuessa siihen, että Jumalan voima tekee sinusta ”uuden” ihmisen. Muutos voi olla dramaattinen – ja itsessään jo paras todiste. Toiset ovat omaksuneet evankeliumin vuosien varrella – lapsuudesta lähtien – niin että Jumalan läsnäolo ja hänen rakastava ystävällisyytensä ovat aina olleet osa elämää. Vuosien varrella rakentunut luottamus on myös todiste siitä, että Jeesuksen sanat ovat totta.

Henkilökohtainen kokemus on voimallinen uskon asioissa, mutta niin myös Jeesuksen opetukset, kun niitä tarkastellaan ja tutkitaan ja toteutetaan käytännössä, ovat vertaansa vailla. Tosiasia on, että Jeesuksen varaan kannattaa heittäytyä. Hänen sanansa ja tekonsa pitävät yhtä. Ne täydentävät toisiaan. Ei ole parempaa mittapuuta elämälle kuin se, jonka voi nähdä Jeesuksessa itsessään. Hän syventyi lisäämään ihmisten luottamusta heihin itseensä – heidän mahdollisuuksiinsa olla hyviä tai elää parempaa elämää.

Kun Jeesus ehdotti halveksitulle veronkerääjälle Sakkeukselle, että hän voisi viettää laatu-aikaa tämän talossa, Luukas kertoo, että puussa oleva Sakkeus ”kiipesi alas niin nopeasti kuin pystyi” (19:6 Complete Jewish Bible). Tehdessään näin hän antoi selkeän vaikutelman kuin olisi odottanut jonkun antavan hänelle luottamusta siihen, että hän voisi olla parempi – uusi ja aito mies, jota voi jälleen kunnioittaa. Jeesus ei koskaan vähätellyt ketään kiinnittääkseen huomiota omiin ominaisuuksiinsa. Hän antoi (ja antaa) tukensa ihmisten rakentumiselle auttaen heitä uskomaan itseensä, koska hän uskoo heihin. Jeesus vahvisti ja herätti luottamusta omaan evankeliumiinsa. Meidät on kutsuttu tekemään samoin.

Evankeliumi on niin täydellinen, niin kaikenkattava, ettei kenenkään tarvitse kaunistella sitä eikä paisutella Jumalan menneitä tai tulevia tekoja tai lupauksia. Kuitenkin halutessamme auttaa ihmisiä uskoon voimme joskus aivan liian helposti unohtaa sellaiset elämän realiteetit, jotka ovat aina

ristiriidassa epärealististen lupauksen kanssa. Tällaiset virheet heikentävät lopulta luottamusta evankeliumiin. Niitä tulisi välttää, samoin kuin ylilyövää hehkutusta ja ajattelematonta tunteilla leikkimistä.

Merkille pantavaa on, että evankeliumin voima todentuu vastoinkäymisissä. Kun tiedostamme, että Jeesus päätti kärsiä puolestamme ja kärsii kanssamme tänään, tajuamme, että Jumala ei ole sivustakatsoja, etäinen, tunteeton¹. Hän samastuu meihin ja kulkee kanssamme haasteidemme ja ongelmien keskellä antaen voimaa ja varman toivon. Jeesuksen välittämä evankeliumi ei lupaa meille pitkää tai ongelmatonta elämää (Joh.16:33). Jeesus lupaa ikuisen elämän (Joh. 3:16) – joka alkaa täällä ja nyt. Läsäolollaan ja voimallaan hän vahvistaa meitä kaikissa tilanteissa. Ei ole sellaista tilannetta tai olosuhdetta, jota Jeesus ei jakaisi kanssamme.

Ja nyt olemme pääsemässä evankeliumin ytimeen – Jumalan rakkauteen. Evankeliumi tarkoittaa ”hyvää uutista”. Se on jotain tervetullutta, vastaanotettavaa. Uskovilla on usein vaikeuksia ilmaista, kuinka loputonta ja ääretöntä Jumalan rakkaus on. Paavali rukoili, että alkuaikojen kristityt tulisivat ”ymmärtämään”, miten ”leveä ja pitkä, korkea ja syvä” Kristuksen rakkaus on (Ef. 3:18). Nykyuskovien usein käyttämät sanat, kuten ”upeaa”, ”mahtavaa” ja ”uskomatonta”, osoittavat, kuinka heidän kuvailevat sanansa eivät pysty enää välittämään riittävästi tuon rakkauden syvyyttä. Silti tosiasia on ja pysyy, että Jumalan aloite saada meidät oikeaan suhteeseen itsensä kanssa kertoo paljon, vaikka emme löydä oikeita sanoja sen kuvaamiseen.

Jeesus (Jumala ihmishahmossa) tuli taivaasta maan päälle tapaamaan meitä, elämään keskuudessamme, huolehtimaan meistä. Häntä kohdeltiin väärin, hänestä puhuttiin jatkuvasti väärin, häntä lainattiin väärin, pilkattiin, solvattiin, kidutettiin, hänen lähimmät seuraajansa hylkäsivät hänet, ja hänen osakseen tuli ihmisen kaikkein traumaattisin kokemus – hän tunsu olevansa Jumalan hylkäämä (Matt. 27:46). Mikään ei pysäyttänyt häntä. Hänen rakkautensa meitä kohtaan oli ja on täydellistä itsensä antamista. Hän teki kaikkensa – pakottamatta meitä vastaamaan – osoittaakseen, kuinka paljon me

---

¹ John Gowans käsitteli tätä aihetta laulussaan ”Someone Cares”: Meidän Jumalamme ei ole kaukainen Jumala, tuntematon, joka ei piittaa yksinäisyydestämme ja tuskastamme. Ihmisten palveluksen kautta hän parantaa haavoja ja antaa jälleen toivon. (Pelastusarmeijan laulukirjan laulu nro 250)

merkitsemme hänelle. Silti on aikoja, jolloin esittelemme evankeliumia niin varovaisesti – ikään kuin Jumala odottaisi saavansa meidät kiinni – että ”vesitämme” sen ihmeen ja syvyyden, kuinka paljon me, hänen luomuksensa, merkitsemme hänelle.

Jos haluamme ihmisten luottavan evankeliumiin, sen saa aikaan niillä tavoilla, joilla Jeesus osoittaa, kuinka paljon merkitsemme hänelle. Entisaikojen pelastusarmeijalaisilla oli suuri luottamus. Se tuli esiin heidän musiikistaan, marsseistaan, todistuksistaan, ilostaan. Heprealaisia kannustettiin olemaan ”heittämättä pois” rohkeuttaan (10:35). Nyt voisi olla aika oman rohkeutemme palauttamiselle.

POHDITTAVAKSI

”Hän syventyi lisäämään ihmisten luottamusta heihin itseensä – heidän mahdollisuuksiinsa olla hyviä tai elää parempaa elämää.”

”Evankeliumi on niin täydellinen, niin kaikenkattava, ettei kenenkään tarvitse kaunistella sitä, eikä paisutella Jumalan menneitä tai tulevia tekoja tai lupauksia.”

”On aikoja, jolloin esittelemme evankeliumia niin varovaisesti – ikään kuin Jumala odottaisi saavansa meidät kiinni – että ’vesitämme’ sen ihmeen, kuinka paljon me, hänen luomuksensa, merkitsemme hänelle.”

”Entisaikojen pelastusarmeijalaisilla oli suuri luottamus. Se tuli esiin heidän musiikistaan, marsseistaan, todistuksistaan, ilostaan.”

**KUTSUTTU
VARMUUTEEN**

KUTSUTTU TOIMIMAAN

Lisää muiden luottamusta siihen, että Jeesus voi muuttaa jokaisen elämän.

NELJÄS OSA SEURAA LÄHEMPÄÄ

OTA VASTUU

“Mitä lähempää Jeesusta seuraamme, sitä enemmän heijastamme hänen missiotaan syrjittyjen, hyljeksittyjen ja halveksittujen auttamiseksi. Kain kysyi Jumalalta ‘Olenko veljeni vartija?’ Vastuuntuntoa ilmaiseva vastaus on ‘kyllä.’”

KASVATA JA HOIVAA JOKAISTA SUKUPOLVEA

- ◆ **Kutsu tukemaan ja hoivaamaan jokaista sukupolvea:** Meidän täytyy ottaa vastuu lapsista, nuorista aikuisista ja nousevista johtajista – varustaa, kasvattaa, voimaannuttaa ja opettaa tämänhetkistä ja tulevaisuuden Pelastusarmeijaa.

Elinajanodote on kasvanut siinä määrin kuluneen vuosisadan aikana, että nyt samanaikaisesti elää enemmän sukupolvia kuin koskaan aiemmin.¹ Elinajanodotteen kasvusta huolimatta muutos kaikilla elämänalueilla on tapahtunut niin nopeasti, että edes muutosta vauhdittaneet eivät ole kyenneet pysymään sen vaikutusten ja seurausten vauhdissa mukana. Tämä vaikuttaa jokaiseen sukupolveen.

Haasteisiin, joihin jokainen aiempi sukupolvi on joutunut vastaamaan, liittyy nyt uusia haasteita, jotka edellyttävät huolellista käsittelyä ja muiden ihmisten pelkojen sekä turhautumisen ymmärtämistä. Kun COVID-19 muodostaa rajoittavia ja huolestuttavia muunnoksia, haasteista on tullut monimutkaisempia. Nuorten tulevaisuus näyttää toisinaan pelottavalta, ja viruksen aiheuttamien ongelmien tähden ihmissuhteiden luomisen ja elämänkumppanin valitsemisen on usein tapahduttava rajoitetussa ilmapiirissä. Vanhemmat sukupolvet, joiden sanotaan olevan riskiryhmiä eniten vaarassa, ovat riippuvaisia nuorempien sukupolvien viisaudesta ja oivalluksista ja siitä, että he käyttäytyvät vastuullisesti ja pitävät viruksen loitolla. Roolit ovat ilmiselvästi muuttuneet. Keski-ikäiset ovat vastuussa joka suuntaan – lapsistaan, iäkkäistä vanhemmistaan, urastaan ja vaikean taloudellisen tilanteen selvittämisestä kaikkien parhaaksi.

Kuitenkin jokaisella sukupolvella on jotain tarjottavaa. Jokaisella on tuotavana jotain lisää toisen elämään. Haasteena on varmistaa, että jakaminen ja tukeminen voivat toteutua.

Kirkko on viime vuosina kokenut omia sukupolvihaasteitaan. Nuoret ovat usein tunteneet itsensä suljetuksi ulkopuolelle eikä heitä ole käytetty johtotehtävissä. He etsivät aitoutta ja hyväksyntää, vaikka eivät aina ole tietoisia omista puutteistaan eivätkä aina ymmärrä, mitä heidän pyynnöistään tai vaatimuksistaan seuraisi. Toisaalta vanhemmat sukupolvet ovat usein tunteneet itsensä sysätyksi marginaaliin – ne, jotka ovat

---

¹ Kansainvälisen päämajan julkaisu *From Generation to Generation* (kirjoittajat Robert ja Janet Street) kuvaa eri sukupolvien välisen yhteyden raamatullisia juuria, ja osoittaa kuinka tämä on Jumalan tahto hänen maailmalleen. Tässä luvussa on monia yhtymäkohtia kyseiseen julkaisuun.

tehneet muutoksia muutoksen vuoksi, ovat työntäneet heidät pois omasta yhteydestään sen sijaan, että työskentelisivät kaikkia osallistavan toiminnan kehittämiseksi. Oma paikka löytyy kyllä kaikille niille, jotka työskentelevät muiden hyväksi ja hyödyntävät lahjojaan parhaalla mahdollisella tavalla. Jalomielisyys ja kristilliset hyveet – kärsivällisyys, lempeys, ystävällisyys ja rakkaus – voivat saada ihmeitä aikaan.

Pelastusarmeijakaan ei ole välttynyt haasteilta. Joissakin paikoissa se on tarjonnut kekseliäitä ideoita haastaviin tilanteisiin, mutta aina haasteisiin ei ole suhtauduttu tarkoituksenmukaisesti, ja siksi mahdollisuuksia on menetetty ja ihmisiä – niin nuoria kuin vanhojakin – on tarpeettomasti lähtenyt yhteisöstä.

Vuosien varrella nuori sotilas -jäsenyys ja muut vakiintuneet tavat osallistua toimintaan ovat olleet merkittäviä tekijöitä Pelastusarmeijan infrastruktuurin rakentamisessa. Ne ovat luoneet tunteen yhteenkuulumisesta, identiteetistä ja sitoutumisesta. Viime vuosikymmeninä piittaamattomuus infrastruktuurin rakentamisesta on jossain osissa maailmaa johtanut siihen, että yhä harvemmat ihmiset liittyvät nuoriksi sotilaisiksi tai aikuissotilaisiksi – ja siksi siellä myös upseereiksi ryhdytään harvemmin.

Evankelioimiseen keskittyminen erinomaisten panostusten ja kampanjoiden myötä on johtanut valitettavasti väheksyvään suhtautumiseen niin kutsuttua ”ylläpitoa” kohtaan. Tämän seurauksena ihmisistä ei ole aina huolehdittu, eikä jo joukkoon kuuluvien hengellistä kasvua ole tuettu. Tasapainoinen lähestymistapa evankelioinnin ja muun hengellisen työn välillä pitää sisällään sen, että aikaa ja voimavaroja varataan koulutta(utu)miseen, hengelliseen huolenpitoon ja siihen, ettei työntekijöitä pidetä vain itsestäänselvyyksinä. Pelastusarmeijan kolme usein mainittua prioriteettia – sielujen pelastaminen, pyhitykseen kasvattaminen ja kärsivän ihmiskunnan palveleminen – tarvitsevat kaikki huomiota. Jos ”pyhitykseen kasvattaminen” jätetään huomiotta, infrastruktuuri kärsii.

Jotkin kulttuurit kunnioittavat vanhempia sukupolvia enemmän kuin toiset, mutta liian monissa kulttuureissa vanhempien kokeneiden ihmisten sivuun sysääminen on johtanut paitsi menetettyihin mahdollisuuksiin myös tukea antavien, toisiaan rikastavien ihmissuhteiden puuttumiseen. Vanhemmilla sukupolvilla on mahdollisuus käyttää aikaa nuorten hengelliseen ja

sosiaaliseen kasvatukseen. Kaikkia mahdollisuuksia ei noteerata. Monet niistä vaatisivat juuri sen.

Kokouksiin osallistuminen on ollut Pelastusarmeijan tunnusmerkki jo sen syntyajoista lähtien. Se on lisännyt nuorten luottamusta, kehittänyt johtajuutta ja synnyttänyt arvostuksen tunteen. Sitä ei pidä väheksyä. Se herätti yhteenkuuluvuutta ja sen myötä sitoutumista. Samanlaisia tapoja saada ”jo kynnyksellä olevat” tai ”uudet” ihmiset tuntemaan itsensä arvostetuiksi ei ole vaikea löytää, vaikka näiden mahdollisuuksien oivaltaminen ja niihin tarttuminen voi joskus jäädä puuttumaan.

Pelastusarmeija kehuu itseään siitä, että sieltä löytyy paikka jokaiselle. Se täyttää maineensa aina, kun pelastusarmeijalaiset muistavat, että heidän Jumalansa antama vastuutehtävä on auttaa muita löytämään tiensä Jumalan valtakuntaan. COVID-19 toi uusia ja monimutkaisia haasteita sekä nuorille että vanhoille ja loi uudenlaisen tarpeen – ja mahdollisuuden – sekä hahmottaa että löytää ja ottaa käyttöön innovatiivisia tapoja, joilla voimme tehdä missiostamme entistäkin tehokkaamman.

POHDITTAVAKSI

”Jokaisella sukupolvella on jotain tarjottavaa. Jokaisella on tuotavana jotain lisää toisen elämään. Haasteena on varmistaa, että jakaminen ja tukeminen voivat toteutua.”

”Nuoret ovat usein tunteneet itsensä suljetuksi ulkopuolelle eikä heitä ole käytetty johtotehtävissä. He etsivät aitoutta ja hyväksyntää.”

”Vanhemmilla sukupolvilla on mahdollisuus käyttää aikaa nuorten hengelliseen ja sosiaaliseen kasvatukseen. Kaikkia mahdollisuuksia ei noteerata.”

”Jos ’pyhitykseen kasvattaminen’ jätetään huomiotta, infrastruktuuri kärsii.”

**KUTSUTTU
TUKEMAAN**

KUTSUTTU TOIMIMAAN

Rohkaise kaikkia sukupolvia työskentelemään toistensa parhaaksi.

MYÖTÄTUNTO, JOLLA ON HINTA

- ◆ **Kutsu myötätuntoon, jolla on hinta:** Meidän on puolustettava muita, tavoiteltava oikeudenmukaisuutta, osoitettava anteliaisuutta ja oltava mukana pelastustyössä.

Kun hyväksymme kutsun lähteä seuraamaan Jeesusta Kristusta, olemme yhteydessä selkeimmin kalliiksi tulevaa myötätuntoa osoittavaan esimerkkiin. Jokainen evankelista on tallentanut esimerkkejä Jeesuksen osoittamasta myötätunnosta. Ne on dokumentoitu hyvin – spitaalisten koskettaminen ja parantaminen, elämän, näkökyvyn, kuulon ja liikuntakyvyn palauttaminen sekä toivon tuominen niille, joiden hyvä terveys oli kauan sitten kadonnut lopullisesti¹.

Jeesuksen tapana oli myös auttaa sosiaalisesti heikommassa asemassa olevia tai niitä, jotka olivat syrjittyjä. Hänen kokonaisvaltainen omistautumisensa osoitti, ettei hän pelkästään opettanut huolenpitoa. Hän ilmensi Jumalan sydäntä. Intohimo, jolla hän puolusti niitä joilla ei ollut ääntä, nuhdellen välinpitämättömiä ja vaarantaen oman kunniansa tai maineensa, todisti Jumalasta, joka haluaa tulla tunnetuksi myötätunnosta, jolla on hinta.

Se, että Jeesus puolusti naista, joka oli jäänyt kiinni aviorikoksesta (Joh. 8:2–11), prostituoitua, joka osoitti kiitollisuuttaan yliampuvasti – joidenkin mielestä jopa skandaalimaisesti – ja se, ettei hän arkaillut säittää uskonnollisia johtajia ja muita heidän välinpitämättömistä asenteistaan (Matt. 23:1–36) merkitsi hänelle valtaa pitävien tuen menettämistä (Matt. 21:45–46). Mutta hänen rinnalle asettumisensa ja myötätuntonsa, esimerkiksi ”kevytkenkäistä” samarialaista naista (Joh. 4:4–30), rikasta varasta Sakkeusta (Luuk. 19:1–10) ja sokeaa Bartimaiosta kohtaan, jota väkijoukko yritti vaientaa, kertoo meille, miten hän näki mahdollisuuksia hyvään niissä, joita pidettiin pahimpana – ja myös sen, että hän asetti heidän tarpeensa oman maineensa edelle.

Nämä opetukset 2000-luvun kirkon on muistettava. Pelastusarmeija tietää syntyneensä vastaamaan juuri tällaisiin haasteisiin, ei metsästäämään

---

¹ Lue: Mark. 1:40–42; Joh. 11:38–44; Joh. 9:1–7; Mark. 7:31–37 and Matt. 11:5.

suosiota. Jokainen hyväntekeväisyysjärjestö on luonnollisesti huolissaan siitä, miten siihen suhtaudutaan. Syvä sitoutuminen voi johtaa kalliiksi käyvään tuen menetykseen. Väärinymmärtämiset ja tahalliset väärinkäsitykset ovat aina oven takana valmiina monimutkaistamaan asioita. Jeesuksen oli kohdattava kaikki nämä asiat. Seuraamme hänen jalanjälkiään ja esimerkkiään.

Jeesus opetti oppilailleen, että rakastaminen vaatii hintansa, ja korosti sitä opetuslapseuden yhteydessä (Luuk. 9:23–25 ja 57–62). Merkille pantavaa on se, että opetuslapset olivat havainneet rakkauden arvon Jeesuksessa – päivän jatkuvasti seurattessa toistaan, ja aivan erityisesti ristiinnaulitsemisen aikana, kun Jeesuksen kuultiin rukoilevan anteeksiantoa murhaamiseensa osallistuneille (Luuk. 23:34). Tällaista rakkautta on vaikea jäljitellä. Me ihastelemme sen voimaa, vaikuttavuutta ja päättäväisyyttä viedä asiat päätökseen asti. Sen edessä tunnemme riittämättömyyttä ja ”pysymme pystyssä” ainoastaan vastaanottamalla voimaa suhteestamme Jeesukseen. Tosiasia on, että ”rakkautta vaille jääneet”, joiden auttamiseen Pelastusarmeija on sitoutunut, voivat olla myös ”vaikeasti rakastettavia”. Autettavat ihmiset voivat olla yhteistyöhön osallistumattomia, kyynisiä, kriittisiä ja kaikkeen tyytymättömiä. Siihen on yleensä syytä. Heidän tarpeensa eivät tule kohdatuiksi, eikä heidän elämänsä muutu ilman myötätuntoa, jolla on hinta.

Ei ole vaikeaa nähdä, että maailmassa on nykyään suuria tarpeita ja yhä tarvitaan myötätuntoa, jolla on hinta, mutta eniten sitä tarvitsevat saavat kuitenkin harvoin heille kuuluvan huomion. Joissakin kulttuureissa köyhiin suhtaudutaan vieläkin halveksivasti, kun samaan aikaan monet, joilla olisi keinot auttaa, eivät näe mitään syytä lähteä mukaan hyvän tekemiseen. He tuskin huomaavat eivätkä juuri ymmärräkään niitä, joilla on valtavia haasteita elämässään. Tarjolla on halpoja ratkaisuja ja pikapaikkauksia, joihin liittyy rahallisia tukimuotoja, mutta harvoin perehdytään itse ongelman ytimeen. Myötätuntoa, jolla on hinta, ei voi korvata millään, mutta se hinta voi osoittautua – kalliiksi. Se vaatii vaivaa, aikaa, energiaa, usein jonkin verran uhrautumistakin; kaikki on toteutettava rakkaudessa sen käytännöllisimmässä muodossa. Ja toisinaan sille ei edes anneta mitään arvoa.

Paavali kehotti tekemään ”väsymättä” hyvää, koska myötätuntouupumus on aina mahdollista (Gal. 6:9). Jeesus osasi säilyttää viisaasti tasapainon huolenpidon, levon ja uudistumisen (Mark. 1:35) – saman suosituksen hän antaa meille (Matt. 11: 28–30). Toinen houkutus mille tahansa

hyväntekeväisyysjärjestölle – mihin aivan liian helposti tahtomattakin langetaan – on järjestää toimintatavat ja hallinto vastaamaan toimijan omiin tarpeisiin sen sijaan, että suunniteltaisiin toimintatavat niiden hyväksi, joita halutaan palvella. Suunnitelluista järjestelyistä tulee siten uusi este, joka lannistaa niitä, jotka eniten tarvitsevat apua. Se aiheuttaa todellisia ongelmia yksinkertaisuutta ja ymmärtämystä kaipaaville – eivätkä avunantajat itse ole tietoisia luomistaan vaikeuksista.

Meidän kutsumuksemme on puolustaa puolustuskyvyttömiä, vaalia oikeudenmukaisuutta, osoittaa anteliaisuutta ja pelastaa kadonneita. Mitä lähempää Jeesusta seuraamme, sitä enemmän heijastamme hänen missiotaan syrjittyjen, hyljeksittyjen ja halveksittujen auttamiseksi. Kain kysyi Jumalalta ”Olenko veljeni vartija?” (1. Moos. 4:9). Vastuuntuntoa ilmaiseva vastaus on ”kyllä”.

POHDITTAVAKSI

”Kun hyväksymme kutsun lähteä seuraamaan Jeesusta Kristusta, olemme yhteydessä selkeimmin kalliiksi tulevaa myötätuntoa osoittavaan esimerkkiin.”

”Autettavat ihmiset voivat olla yhteistyöhön osallistumattomia, kyynisiä, kriittisiä ja kaikkeen tyytymättömiä. Siihen on yleensä syynsä.”

”Tarjolla on halpoja ratkaisuja ja pikapaikkauksia, joihin liittyy rahallisia tukimuotoja, mutta harvoin perehdytään itse ongelman ytimeen.”

”Meidän kutsumuksemme on puolustaa puolustuskyvyttömiä, vaalia oikeudenmukaisuutta, osoittaa anteliaisuutta ja pelastaa kadonneita. Mitä lähempää Jeesusta seuraamme, sitä enemmän heijastamme hänen missiotaan syrjittyjen, hyljeksittyjen ja halveksittujen auttamiseksi.”

**KUTSUTTU
ANTELIAISUUTEEN**

KUTSUTTU TOIMIMAAN

Osoita rakkautta käytännössä niin kuin Jeesus teki – ja käski.

JOUKKOON MUKAAN OTTAMINEN

- ◆ **Kutsu ottamaan vastaan:** Kaikissa ihmisten välisissä kohtaamisissa meidän on kohdeltava muita moitteettomasti, kunnioittavasti ja myötätuntoisesti muistaen, että missiomme on kohdata ihmisten tarpeet Kristuksen nimessä ilman mitään erottelua.

”Me-henki” synnyttää aina ”heidät” (toiset, muut). Se on väistämätöntä. Automaattista. Se on identiteetin seurannainen – ja meillä kaikilla on identiteetti. Pelastusarmeijalla on vahva identiteetti sekä maailmanlaajuisen kirkon sisällä että sen ulkopuolella. Sen virkapuvut erottuvat helposti, samoin kuin sen lippu, marssit ja paraatit kaikkialla maailmassa. Tunnistettavuus – ja siten alttius palveluun – on osa sen strategiaa. Tähän asti kaikki on hyvin.

Mutta se, mikä luo ”meidät” ja ”heidät” voi myös korostaa jakolinjoja, luoda esteitä ja johtaa siihen, että muut tuntevat jäävänsä ulkopuolisiksi. Se voi tapahtua osastossa, jossa musiikkiryhmiin kuuluvat, joilla on oma (vahva ja terve) keskinäinen yhteys, voidaan kokea omaksi poppooksi tai tahattomasti irralliseksi ryhmäksi muusta seurakunnasta. Niin ei suunniteltu, mutta mahdollisuus siihen on aina olemassa. Sama vaara koskee myös muita ryhmiä ja kerhoja, joissa viralliseksi jäseneksi liittyminen on käytäntönä. Varsin helposti tunnistettavia jakoja ovat nuoret ja vanhat, miehet ja naiset, ihonväritään mustat ja valkoiset. On myös muita jakoja, jotka eivät aina ole niin helposti tunnistettavissa – rikkaat ja köyhät, heterot ja homot, terveet ja sairaat. Vaikka emme välttämättä ole tietoisia niistä, voimme olla varmoja siitä, että jos ihmistä syrjitään, aliarvostetaan tai ei haluta ymmärtää, hän loukkaantuu ja tuntee sydämessään tuskaa.

Pelastusarmeijan syntyyn vaikuttaneiden syiden keskiössä oli voimakas halu auttaa syrjittyjä, huomiota vaille jätettyjä tai kaltoin kohdeltuja – ihmisiä, joita oli hyväksikäytetty tai joilla ei ollut ketään puolestapuhujaa. Tämän halun ja vakaumuksen vahvuus johti siihen, että joukko ”epätodennäköisiä” ihmisiä liittyi joukkoon. He löysivät Armeijassa tervetulleeksi toivottavan kodin. On tärkeää, että Pelastusarmeijalla on aina paikka tällaisille ihmisille. Erityisesti sen on vältettävä kiusausta tulla niin kunnioitetuksi, että se kokee kiusalliseksi juuri ne ihmiset, joita varten se on olemassa. On odotettavissa, että jotkut käännyttäiset epäonnistuvat ja horjuvat – jopa häpäisevät itseään. Meidän on oltava varovaisia reaktioidemme suhteen.

Vastauksemme tulisi sisältää avun tarjoamista ja rinnalle asettumista – niin kuin Jeesus teki – hylkäämisen tai tuomitsevan arvostelemisen sijaan.

Ihmisistä, jotka katsovat seurakuntayhteisöä sen ulkopuolelta, erottava kuilu voi tuntua valtavalta. Hengellisten tilaisuuksien jäykät tai päinvastoin ylitsevuotavan iloiset menot voivat herättää torjuntaa, samoin kuin uskonnollisia käsitteitä vilisevät puheet ja kahvipöytäkeskustelujen sisäpiirikieli. Jopa uskovista heijastuva hurskauden vaikutelma – todellinen tai muu – voi jarruttaa ihmisten tulemista lähelle, joukkoon. Mitä tulee astumisesta kirkkorakennukseen tai Pelastusarmeijan kokoussaliin sunnuntaiaamun jumalanpalvelukseen, joistakin ihmisistä jo pelkkä ajatus siitä tuntuu valitettavan (ja aivan turhaan) ahdistavalta. Nämä ja muut haasteet meillä on aina edessämme. Minkään näistä huomioista ei ole tarkoitus estää meitä olemasta sitä mitä olemme, mutta sitä tämä tarkoittaa, että meidän on tiedostettava ‘toiset’; ja jos todella haluamme saada lisää ihmisiä elämäämme ja kristilliseen yhteisöön, meidän pitää pyrkiä tietoisesti pääsemään heidän lähelleen ja ymmärtämään heitä.

Yksi Armeijan vahvimmista ominaispiirteistä vuosien varrella on ollut pyhän elämän korostaminen. Se on rikastuttanut lukemattomia ihmisiä ja innostaa heitä vihkiytymään ja sitoutumaan elämään Jumalan lapsina, mikä puolestaan muuttaa elämää ja elämäntilanteita. Mukaan ottamisen haasteena on varmistaa, että ne, jotka eivät onnistu tai sitoudu elämään samojen ihanteiden mukaan tai joiden elämäntilanne tai olosuhteet estävät heitä allekirjoittamasta tuota kaikkea, eivät tunne olevansa ulkopuolisia tai eivät riittävän hyviä. Yhteisön, joka on syntynyt – ja on ensisijaisesti olemassa – muiden hyvinvoinnin edistämistä varten, on varmistettava, että se ihanteillaan avaa ovet eikä sulje niitä. Vaara, että keskitytään enemmän käskyihin ja kieltoihin avosydämisen vastaanottamisen sijaan, todettiin Pelastusarmeijan Korkean neuvoston julkilausumassa, jossa kenraali Paul Rader peräänkuulutti sellaista sitoutumista, joka auttaisi meitä ”irtautumaan puolustavista ja konservatiivisista asenteista, jotta emme tukehdu omaan arvokkuuteemme”.

Pelastusarmeija on aina suhtautunut vakavasti tavoitteeseensa kohdata ihmisten tarpeet Kristuksen nimessä ilman mitään erottelua¹. Se tekee niin tänäänkin antaen itsensä palveluun monin tavoin, mutta tehtävä ei ole helppo. Eripura, vastakkainasettelu, väärinymmärrykset, harhaan johtamiset, huono kokemus kun apua ei annettu, arvostuksen puute, kulttuurin mukaan vaihtelevat eettiset arvot ja tunnistamaton puolueellisuus estävät tuon hienon tavoitteen saavuttamisen. Kaikissa tilanteissa rakkauden lain, jonka Jeesus sekä opetti että osoitti käytännössä, on aina oltava johtotähtenäimme. Ja määriteltävä tavoitteemme.

POHDITTAVAKSI

”Me-henki’ synnyttää aina ’heidät’ (toiset, muut). Se on väistämätöntä. Automaattista. Se on identiteetin seurannainen – ja meillä kaikilla on identiteetti.”

”Eryyisesti Pelastusarmeijan on vältettävä kiusausta tulla niin kunnioitetuksi, että se kokee kiusalliseksi juuri ne ihmiset, joita varten se on olemassa.”

”Mukaan ottamisen haasteena on varmistaa, että ne, jotka eivät onnistu tai sitoudu elämään samojen ihanteiden mukaan tai joiden tilanne tai elämäolosuhteet estävät heitä allekirjoittamasta kaikkea, eivät tunne olevansa ulkopuolisia tai eivät riittävän hyviä.”

”Kaikissa tilanteissa rakkauden lain, jonka Jeesus sekä opetti että osoitti käytännössä, on aina oltava johtotähtenäimme.”

**KUTSUTTU
AVOSYDÄMISEKSI**

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Asetu ’heidän’ saappaisiinsa.

---

¹ Pelastusarmeijan kansainvälinen toiminta-ajatus: Pelastusarmeija on kansainvälinen liike ja evankelinen yhteisö maailmanlaajuisessa kristillisessä kirkossa. Sen sanoma perustuu Raamattuun. Sen työtä motivoi Jumalan rakkaus. Sen tehtävä on julistaa evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta ja kohdata ihmisten tarpeet hänen nimessään ilman mitään erottelua.

VIIDES OSA PÄIVÄN KERRALLAAN

”Seuraaminen ei ole ’rusinoiden noukkimista pullasta’. Kyse ei ole siitä, että päätämme, mitkä opetuslapseuden näkökohdat sopivat meille ja mitä välttelemme. Seuraaminen on suostumista johdettavaksi.”

ALKU

Kun suostumme lähtemään Jeesuksen seuraajiksi, on tärkeää saada täysi selvyys siitä, mihin olemme ryhtymässä. Ensinnäkään seuraaminen ei ole ”rusinoiden noukkimista pullasta”. Kyse ei ole siitä, että päätämme, mitkä opetuslapseuden näkökohdat sopivat meille ja mitä välttelemme¹. Seuraaminen (kuten aiemmin todettiin) on suostumista johdettavaksi.

Tämä vaikuttaa rukouksiimme – mitä pyydämme, mitä odotamme, miten syvästi luotamme tai mitä haluamme saavuttaa. Olemme Jumalan käsissä. Ne ovat turvalliset. Ne ovat hellät. Ne osaavat näyttää tietä. Ne kädet naulittiin ristinpuuhun, eikä muuta todistetta tarvita siitä, kuinka kallisarvoisia olemme Jeesukselle. Emme voisi olla paremmissa käsissä. Luota niihin.

Toinen merkittävä asia, joka aiemmin jo mainittiin, on se, ettei mikään yllätä Jumalaa². Hän on menneisyydessä, nykyisyydessä ja tulevaisuudessa. Hän on kaikkietävä. Hän tietää menneisyytemme kaikki yksityiskohdat ja odottaa meitä jo tulevaisuudessa. Hän on kanssamme jokaisessa ”nythetkessä”. Tästä syystä Jumala ei ole koskaan ajautu paniikkiin. Me voimme olla (ja usein olemmekin) kuin shokissa ja kauhusta kankeina, mutta Jumala ei ole koskaan. Voimme luottaa häneen. Meidän on vain opittava luottamaan syvemmin – ja hän auttaa meitä siinä.

On myös tärkeää ymmärtää, mitä Jumala lupaa – ja mitä ei. Hän lupaa jatkuvan läsnäolonsa – kutsustamme syvällä sydämessämme vierellä kulkien – koko elämän ajaksi. ”Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti”, oli hänen viimeinen lupauksensa evankelista Matteuksen mukaan (28:20). Hän lupaa opettaa meitä (Joh. 14:26), pitää meistä huolta (1.Piet. 5:7), ymmärtää meitä täydellisesti (Ps.103:14), antaa anteeksi kun epäonnistumme (Ps.103:12), lupaa iankaikkisen elämän (Matt.19:29) ja sen minkä hän tiivistä sanoihin ”ikuisesti kestävän, rikkaan elämän” (Joh. 10:10 Elävä Uutinen).

Mutta hän ei luvannut meidän säästyvän vaikeuksilta (Joh.16:33); hän ei luvannut uskovien saavan erityiskohtelua; hän ei luvannut uskovien välttävän tuskalta tai sairauksilta eikä kuolemalta. Joidenkin evankelistojen (yliampuvasta) julistuksesta syntyy helposti vääriä odotuksia. Kristuksen täydellisesti parantavalle vaikutukselle ei löydy vertaa. Se on ikuinen ja

---

¹ Sen, miten Jeesus auttoi Pietaria ymmärtämään tämän periaatteen, voit lukea Joh. 21:20–22.

² Jumala on kaikkietävä, katso Ps. 139:15.

meitä auttaa, jos osaamme nähdä hänen lupauksensa ja tekonsa siinä valossa. Niin tehdessämme emme tule pettymään. Meillä on sisäinen ilo, luottamus ja turvan tunne, emmekä johdata muita harhaan.

Jeesuksen seuraaminen – hänen kutsuunsa vastaaminen – ei välttämättä merkitse kotoa lähtemistä. Jokainen seikkailu Jeesuksen seurassa on erilainen. Mutta se tarkoittaa, että yritämme jakaa hänen maailmankuvansa. Meitä pyydetään näkemään omien toiveidemme, yhteisömme ja ennakkoluulojemme yli. Jeesuksen käsivarret ulottuvat ympäri maailman. Niin tulisivat meidänkin. Hyväntekeväisyys voi alkaa kotoa, mutta sen ei pitäisi loppua sinne. Kun osallistumme Jeesuksen missioon, välitämme koko maailmasta kaikkine monimuotoisuuksineen, puutteineen ja ongelmallisine ihmisineen. Emme välttämättä näe mahdollisuuksien maailmaa yhtä selkeästi tai rakastavasti kuin Jeesus, mutta hän pyytää meitä yrittämään – ja siihen toimeen ryhtymiseen voi rikastuttaa elämäämme paljon enemmän kuin osaamme kuvitellaan.

Me kaikki olemme Jumalalle arvokkaita – kaikki, jotka ovat luodut hänen kuvakseen (riippumatta valitsemastamme tai meille pakotetusta uskonnosta). Hän ikävöi päästä yhteyteen meistä jokaisen kanssa ja haluaa jokaisen löytävän pelastuksen hänessä. Hän antaa anteeksi, eheyttää, armahtaa, tukee ja lohduttaa. Jos haluamme tulla Mestarimme kaltaisiksi, myös meidän on opittava omaksumaan nämä asiat.

Jeesus kertoi tarinan miehestä, joka rakensi tornia (Luuk.14:28). Ennen työn aloittamista hän laskee kustannukset. Hän varmistaa, että ne ovat hänen odotustensa mukaiset ja että hän pystyy ne maksamaan. Kun alamme seurata Jeesusta, on viisasta seurata hänen neuvooaan. Istutaan alas, käydään rukoillen asiaa läpi. Harkitaan opetuslapseuden kustannuksia ja tehdään oma ratkaisumme. Ja sitten... jätetään loppu uskossa hänelle.

POHDITTAVAKSI

”Seuraaminen ei ole ’rusinoiden noukkimista pullasta’. Kyse ei ole siitä, että päätämme, mitkä opetuslapseuden näkökohdat sopivat meille ja mitä välttelemme.”

”Kun osallistumme Jeesuksen missioon, välitämme koko maailmasta kaikkine monimuotoisuuksineen, puutteineen ja ongelmallisine ihmisineen.”

”Emme välttämättä näe mahdollisuuksien maailmaa yhtä selkeästi tai rakastavasti kuin Jeesus, mutta hän pyytää meitä yrittämään – ja tähän toimeen ryhtyminen voi rikastuttaa elämäämme paljon enemmän kuin osasimme kuvitellakaan.”

**KUTSUTTU
JEE SUKSEN
JOHDETTAVAKSI**

KUTSUTTU TOIMIMAAN

Luettele, mitä sinä uskot Jumalan lupaavan ja mitä ei.

ETÄISYYS

COVID-19-pandemia teki ”toisen ihmisen väistelystä” (Luuk. 10:32) yhtäkkiä hyväksyttävän käyttäytymistavan. Välttääksemme saamasta tartuntaa tai levittämästä sitä muihin aloimme pitää turvaväliä toisiimme. Se oli kristillinen teko. Se oli myös järkevää. Opimme elämään yhden päivän kerrallaan, koska tulevaa ei voinut ennakoida eikä pitää varmana entiseen tapaan.

Kun kirkot, rukoushuoneet ja Pelastusarmeijan salit veloitettiin sulkemaan ovensa samoista syistä, kävi entistä selvemmäksi se, ettei meidän tarvitse olla Jumalan huoneessa voidaksemme puhua hänen kanssaan tai ollaksemme lähellä häntä. ”Jumala kanssamme” – ei kaukana – korostui. Niinpä jokainen päivä, ei vain sunnuntai, oli hengellisesti merkittävä.

Ilmeni myös, että kun seurakuntien ohjelmat siirtyivät verkkoon korvaten yhteiset sunnuntaikokoontumiset, yhä useammat ei-kirkossakävijät avasivat nettiyhteyden – ja pysyivät mukana. Epäilemättä heidän ajatuksensa oli kääntyä Jumalan puoleen ja perehtyä uskon kysymyksiin pandemian haasteiden takia, mutta toinenkin tekijä oli ilmeinen. Monet ihmiset olivat valmiita pohtimaan lähestyväkö Jumalaa samaan aikaan kun he halusivat pitää ”kirkon” etäämpänä. Niiden, jotka pelkäsivät joutuvansa liian innokkaiden saarnaajien ”käännyttämisen” kohteiksi tai vedetyksi mukaan kirkkopoliitiikkaan tai joutuvansa ”sitoutumaan”, ei tarvinnut kohdata ainuttakaan noista ongelmista. He saivat rauhassa kuunnella ja miettiä vastauksiaan. Olivatpa syyt mitkä tahansa, ne ihmiset, jotka eivät olleet aiemmin osoittaneet kiinnostusta uskonasioihin, olivat nyt avoimia niiden pohtimiselle.

Mitä tämä kertoo evankelioimistyöstä ja sen mahdollisuuksista? Kuinka meidän pitäisi nyt edetä? Kuinka nämä ihmiset voi saada vedetyiksi myös kristillisen yhteisön myönteisiin puoliin? Kuinka voimme vastata heidän tarpeisiinsa kunnioittaen edelleen heidän haluaan pysytellä etäällä? Näitä kysymyksiä ei saa laittaa ”mahdoton ratkaista”-laatikkoon. Näitä on mietittävä kaikkien hengellisten tavoitteiden yhteydessä. Paljon on opittavaa, samoin kuin kehitettävää jumalanpalveluksissamme ja palveluissamme.

Silti on sanottava, että ihmisluonteelle on ominaista pitää Jumalaa etäällä – siitä pelosta, mitä hän voi pyytää tai haluta muuttaa. Kertoessaan vertausta tuhlaajapojasta Jeesus sanoi, että poika matkusti ”kaukasiin maihin” (Luuk. 15:13), missä hänen vanhempansa eivät näkisi hänen sydäntä särkevän holtitonta elämäänsä. Vertauksen loppupuolella, kun poika on ymmärtänyt tyhmyytensä ja päättää palata perheen kotiin, löydämme isän odottamassa poikansa paluuta ”kun tämä oli vielä kaukana” (Luuk. 15:20). Vertaus selittää asian täydellisesti: vaikka me haluamme joskus pitää Jumalan etäällä, hän odottaa alati pääsevänsä toivottamaan meidät tervetulleiksi takaisin kotiin.

Ottaessamme selvää Jeesuksen suhtautumisesta muihin ihmisiin näemme hänet tarkoituksellisesti rauhoittamassa ihmisiä. Hän ei vain sanonut, että meidän pitäisi nähdä Jumala rakastavana Isänä, joka odottaa pääsevänsä huolehtimaan tarpeistamme, vaan osoitti myös itse olevansa ystävättömän ystävä vakuuttaen hänet Jumalan armosta, mukaan lukien vaikkapa ristille hänen viereensä tuomittu pahantekijä (Luuk. 23:43). Hän toisti usein, ettei hän ollut tullut tuomitsemaan (Joh. 3:17), mutta joidenkin uskovien retoriikka on luonut aivan toisenlaisen vaikutelman läpi monien vuosien. Jeesus tuli lähelle ihmisiä hyväksyen ja tutustuen heihin. Hän ei seisonut etäällä saaden heidät tuntemaan syyllisyyttä. Tänään, kun niin monet ihmiset eivät tiedä juuri mitään Jeesuksesta, hänen opetuksistaan ja elämästään, meidän antamillamme vaikutelmilla on suuri merkitys siinä, saavatko ihmiset rakkauden Jumalasta todellisen kuvan vai päinvastaisen.

Ehkä tämän voi parhaiten tiivistää nostamalla esiin myönteisen kuvauksen etäisyydestä ja Jumalasta, Psalmista 103:12: ”...Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meidän syntimme.” Näin tapahtuu jokaisen kohdalla, jotka sitä pyytävät. Kun hän meitä näin rakastaa, etäältä seuraaminen tuntuu tuhlaukselta.

POHDITTAVAKSI

”Monet ihmiset olivat valmiita pohtimaan lähestyäkö Jumalaa samaan aikaan kun he halusivat pitää 'kirkon' etäämpänä.”

”Jeesus tuli lähelle ihmisiä hyväksyen ja tutustuen heihin. Hän ei seisonut etäällä saaden heidät tuntemaan syyllisyyttä.”

”Vaikka me haluamme joskus pitää Jumalan etäällä, hän odottaa alati pääsevänsä toivottamaan meidät tervetulleiksi takaisin kotiin.”

**KUTSUTTU
OLEMAAN
KÄYTETTÄVISSÄ**

KUTSUTTU TOIMIMAAN

Yritä varmistua siitä, ettei sinun ja Jumalan välillä ole etäisyyttä.

KOKEMUS

Jos Jeesuksen seuraaminen ei vaikuta meissä millään tavalla, seuraamisessa ei ole mitään järkeä. Seuraamisen tarkoitus on muuttaa meitä, auttaa meitä saavuttamaan potentiaalimme ja tulemaan sellaisiksi, jollaisia meidän on tarkoitus olla – enemmän hänen kaltaisiaan, jota seuraamme ja jolta etsimme esimerkkiä, ohjausta ja voimaa. Jeesuksen kaltaisia.

Joillekin alun muutos on dramaattinen, jopa mullistava – elämän täyskäännös. Silti se on vasta alku. Muutos meissä jatkuu. Emme voi estää sitä. Sellainen on maailma, sellaisia olemme me. Muutos on jatkuvaa. Elämän kokemuksilla on vaikutuksensa, ja me sopeudumme niihin tai jatkamme pinnistelemistä. Jumalan Henki sisimmässämme tarkoittaa sitä, että hän vaikuttaa muutokseen meissä muuttamalla meitä jokaisen uuden kokemuksen myötä.

Emme välttämättä aina huomaa muutosta. Ystävämekään eivät ehkä näe meissä muutosta. Tämä johtuu siitä, että muutos tapahtuu pikku hiljaa. Päivä päivältä, huomaamattomasti, vähitellen, luonnollisesti Jumalan armollisesta vaikutuksesta sisimmässämme: ”Meidän kristittyjen kasvojen edessä ei ole peitettä. Voimme olla peilejä, jotka heijastavat esteettömästi Jumalan kirkkautta. Kun Herran Henki vaikuttaa elämässämme, alamme muistuttaa Herraa yhä enemmän” (2. Kor. 3:18 Elävä Utinen).

Sana ”muutos” on ollut ahkerassa käytössä viime vuosikymmeninä. Voisimme helposti kuvitella, että muutos olisi jotain uutta eikä sellaista, joka on aina ollut läsnä. Se vaikuttaa kaikilla elämänalueilla, eikä kristillinen kirkko ole poikkeus. Joskus muutosta on saanut odottaa pitkään. Joskus se on tehty pakolla. Kun niin tapahtuu, se tarkoittaa yleensä epäonnistumista joko ihmisuhteissa, avoimuudessa tai johtajuudessa. Kenties kaikissa näissä. Luonnollista kehityksen kulkua – onnistumista muutoksessa yhdessä – monet pitävät pelkkänä kuvitelmana. Jeesus ei koskaan pakota muuttumaan. Hän haluaa meidät seuraansa. Mutta valinta on meidän.

Apostoli Paavali kirjoitti Hengen hedelmästä (Gal. 5:22). Hän vertasi Hengen läsnäoloa elämässämme hedelmän kypsymiseen. Hän nimesi rakkauden, ilon, rauhan, kärsivällisyyden, ystävällisyyden, hyvyden, uskollisuuden, lempeyden ja itsehillinnän hedelmäksi (ominaisuuksiksi), jotka kasvavat meissä, kun pyydämme Jumalan elämämme keskipisteeksi. Meistä saattaa tuntua, että jotkin näistä ominaisuuksista sopivat luonteeseemme paremmin kuin toiset, mutta meidän ei ole tarkoitus valita meille mieluisia ominaisuuksia. Jokaisen ominaisuuden pitäisi vähintään kasvaa – muuttaa meitä parempaan kasvaessamme enemmän Jeesuksen kaltaisiksi.

Missiossa on kyse muutoksesta. Tilanteiden muuttamisesta. Ihmisten muuttamisesta. Jopa maailman muuttamisesta. Se muuttaa myös niitä, jotka lähtevät missioon mukaan; sen saavat aikaan kokemukset, havainnot ja haasteet. Todellisuus, jossa kohtaamme toiset, jossa koetamme tavoittaa heidät ja jossa hoidamme tosielämän tilanteita, kaikki ne vaikuttavat meihin omalla tavallaan.

Joskus meidät pakotetaan muutokseen. Maailmanlaajuinen pandemia on muuttanut näkemyksiä, asenteita, ymmärrystä ja jopa turvallisuudentunnettamme. Tragediat, äkilliset menetykset, työpaikan menettäminen, uskottomuus ovat ei-toivottuja tunkeilijoita paitsi meidän elämäämme, myös niiden ihmisten elämään, joiden sydämet haluamme saavuttaa. Jumala, joka huolehtii meidän tarpeistamme, voi pitää huolta myös heistä.

Sokeassa muutosvistarinnassa on vähän (jos yhtään) kiittämistä. Kohtaukset muiden ihmisten kanssa tarjoavat meille mahdollisuuden laajentaa näkemyksiämme, ymmärtää ihmisiä paremmin ja arvostaa sitä, miksi jotkut ajattelevat niin kuin ajattelevat ja ovat muutosta vastaan. Kun olemme avoimia Jumalan johdatukselle, huomaamme, millaisista asenteista, oletuksista ja ajatuksista meidän itse on opittava päästämään irti. Ilman tällaista kehitystä elämä on tuhausta.

Pohjimmiltaan kutsussa lähteä mukaan missioon on kyse elämän muuttamisesta: tilanteiden ja olosuhteiden. Kyse on sellaisen kutsun hyväksymisestä, jonka vaikutus leviää kaikille elämämme alueille. Kuten kenraali Peddle sanoo: on kyse valmiina olemisesta, sitoutumisesta kohtaamaan toiset heidän tarvitsemallaan tavalla ja ottamaan vastuu aina, kun se tarjoutuu meidän kohdallemme. On vielä toinenkin asia, jota ei pidä koskaan unohtaa. Kyse on myös siitä, että sallimme Jeesuksen muuttaa meitä mission aikana, jotta hän voi paremmin käyttää meitä palveluksessaan ja tehdä meistä enemmän hänen kaltaisiaan. Siihen kokemukseen kannattaa tarrautua. Päivän kerrallaan.

POHDITTAVAKSI

”Jumalan Henki sisimmässämme tarkoittaa sitä, että hän vaikuttaa muutokseen meissä, muuttamalla meitä jokaisen uuden kokemuksen myötä.”

”Kun olemme avoimia Jumalan johdatukselle, huomaamme, millaisista asenteista, oletuksista ja ajatuksista meidän itse on opittava päästämään irti.”

”Kyse on myös siitä, että sallimme Jeesuksen muuttaa meitä mission aikana, jotta hän voi paremmin käyttää meitä palveluksessaan ja tehdä meistä enemmän hänen kaltaisiaan. Siihen kokemukseen kannattaa tarrautua. Päivän kerrallaan.”

**KUTSUTTU
MUUTTUMAAN**

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Pysy avoimena Jumalan
johdatukselle, minne se sitten viekin.

LOPPU

Jokaisella matkalla on loppu, yleensä suunniteltu päämäärä. Matka Jeesuksen seurassa ei ole sellainen. Jumalan Sanana hän on myös alfa ja omega¹, alku ja loppu. Lisäksi hän esittelee itsensä Tienä (Joh. 14:6). Pohjimmiltaan tämän matkan päämäärä on Jeesus itse: oppia tuntemaan hänet, olla yhdessä hänen kanssaan iankaikkisuuteen asti (Joh. 16:17–23). Ja ikuisuudesta puheen ollen hän ilmoitti johdonmukaisesti, että monet tämän elämän ensimmäiset tulevat viimeiseksi (Mark. 10:31). Hän kertoi oppilailleen, että todellinen suuruus ei ole itsensä puskemista ensimmäiseksi vaan ymmärrystä siitä, miten ensin annetaan muille heille kuuluva paikka (Mark. 9:35). Tällä matkalla on yllätyksiä.

Tosiasia on, että elämä ei ole kilpailua – ei edes sen selvittämistä, kuka voi olla paras uskovainen tai Kristuksen kaltaisin. Tällaiset tavoitteet ovat täynnä vaaroja ja ovat suora vastakohta suuremmalle tavoitteelle: toteuttaa yksinkertaisesti Jumalan tahtoa sen itsensä vuoksi. Missioon osallistumiskutsun hyväksyminen tarkoittaa, että olemme sitoutuneet auttamaan niin monia kuin mahdollista sinne, mitä Jeesus kutsui taivasten valtakunnaksi – eikä pyrkimistä päästä itse ”näkyvimälle paikalle”.

Kaikki tämä sopii hyvin siihen, miten Jeesus korostaa palvelemista. Hänen seuraajiaan ei johdettu pakolla vaan lempeästi ja nöyrästi (Matt. 11:28–29). Hän antoi hengellisen vallan niille, jotka seurasivat häntä hänen nimessään, korostaen samalla, miten kaikki, mitä he olivat saaneet, oli annettu heille hänen armostaan, eikä se ollut tarkoitettu käytettäväksi heidän omiin tarkoituksiinsa. ”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa”, hän sanoi (Matt. 10:8). Hänen antamansa valta oli, ja on yhä, valta palvella.

Silti hengellinen valta heikkenee aina, jos tiedämme, että emme ole sopusoinnussa Jumalan kanssa. Jos väärät asenteet, kaksinaismoraali tai sekavat motiivit peittävät sen mitä olemme, emme voi toivoa pääsevämme nauttimaan Jumalan voimasta, joka meissä toimii. Seurauksena on epäonnistuminen. Millään ei voi korvata sitä tietoisuutta, että olemme antaneet elämämme kokonaan Jumalalle hänen tarkoituksiaan varten. Sen viestin välittämistä meidän ei pitäisi koskaan hävetä.

---

¹ Näin Jumala kuvaa itseään aikojen lopussa, Ilm. 22:13.

Huolimatta siitä, kuinka paljon yritämme olla rajoittamatta antautumistamme Jeesuksen johdettavaksi, meidän voi olla vaikeaa olla panematta rajoja omalle luottamuksellemme. Luottamusta täytyy vaalia. Sen arvo käy ilmi vain uskoa harjoittamalla. Ei ole oikotietä.

Eikä ole oikotietä myöskään ihmisten auttamiseksi ymmärtämään evankeliumia. Valitettavasti aivan liian usein on nähtävissä vakavia puutteita pyrkimyksissä ihmisten kohtaamiseen siellä missä he ovat, pyrkimyksissä käyttää kieltä, jota he ymmärtävät, ja pyrkimyksissä käyttää aikaa heidän asemaansa asettumiseen. Tullessaan maan päälle Jeesus astui meidän ”saappaisiimme”, tapasi meidät omalla maaperällämme ja puhui meille selkeästi ja yksinkertaisesti. Evankeliumit ovat täynnä tapauksia, jotka osoittavat, miten hän eli ja liittyi meihin. Hän ei hämmentänyt uskonnollisilla termeillä tai opillisilla kannanotoilla. Jeesuksen tapa kohdata ihminen kuuluu lähimmäisenrakkauteen – elämäntapaan, johon hän niin painokkaasti kannusti Vuorisaarnassaan (Matt. luvut 5–7). Hän osoitti toistuvasti, että rakkaus merkitsee enemmän kuin uskonnollisten tapojen noudattaminen.

Kenraali Albert Orsborn, monien opetuslapseuttamme rikastuttavien laulujen sepittäjä, otti teemaksi elämänmatkan laulussaan ”I know thee who thou art” (”Tunnen sinut, kuka sinä olet”). Siinä hän alkaa huomata Jeesuksen jalanjäljet omalla elämänpolullaan. Laulu jatkuu myöhemmin niin, että ymmärrämme Jeesuksen kävelleen aluksi hänen vierellään ja ottaneen myöhemmin johdon käsiinsä. Lopulta – Jeesuksen nyt ohjatessa – mekin löydämme itsemme laulun erään säikeistön rukouksesta:

Älä minkään anna vetää minua takaisin
tai kääntää sydäntäni sinusta pois,
vaan Golgatan tiellä suo minun viimein nähdä
Jumalan temppelin esipihat, tuon pyhän kaupungin,
ja löytää nimeni kirjoitettuna siellä.

Missio suoritettu loppuun.

POHDITTAVAKSI

”Elämä ei ole kilpailua – ei edes sen selvittämistä, kuka voi olla paras uskovaan tai Kristuksen kaltaisin. Tällaiset tavoitteet ovat täynnä vaaroja.”

”Pohjimmiltaan tämän matkan päämäärä on Jeesus itse: oppia tuntemaan hänet, olla yhdessä hänen kanssaan iankaikkisuuteen.”

”Hengellinen valta heikkenee aina, jos tiedämme, että emme ole sopusoinnussa Jumalan kanssa. Jos väärät asenteet, kaksinaismoraali tai sekavat motiivit peittävät sen mitä olemme, emme voi toivoa pääsevämme nauttimaan Jumalan voimasta, joka meissä toimii.”

**KUTSUTTU
PERILLE!**

KUTSUTTU TOIMIMAAN
Jaa Jumalalta saamaasi yhtä auliisti
kuin hän antaa sinulle.

LIITE 1

LAULUESIMERKKEJÄ LUKUUN PYHITYS

Sanat: Pelastusarmeijan laulukirja vuodelta 2014

Nuoret

Mä kaiken tuon Jeesukselle,
myös päiväni nuoruuden
ja lahjani antamansa
tuon käyttöönsä riemuitten.

(laulu 345, san. David Wickberg)

Opetuslapseus

Tulevaisuuteen käyn tahtosi tietä,
mä jatkan, vaikk' joskus myös epäilisin.
Kun mua ohjaat vain, niin ilot ja surut
voin kanssasi jakaa sua ain ylistäin.
Tulevaisuuteen käyn tahtosi tietä,
nyt tarvitsen voimaasi sua seuraamaan.

(laulu 231, san. Bramwell Booth)

Vihkiytyminen

Elämäni, voimat, lahjat,
pienimmästä suurimpaan
sinun käyttöösi, oi Jeesus,
luovutan nyt kokonaan.

(laulu 127, san. William Baugh)

Meditointi

Läsnäolossasi, hiljaisuudessa
tunnen pyhytesi, Isä Jumala.
Syvemmin kuin koskaan etsin sinua,
paremmin kuin ennen tahdon palvella.
Herra armahda.

(laulu 138, san. John Gowans)

LIITE 2

LAULUESIMERKKEJÄ LUKUUN PALVELU

Sanat: Pelastusarmeijan laulukirja vuodelta 2014

Tahtoisin pieneksi tulla,
vähetä itsessäni.
Aseena kädessäsi olla,
kuluu käytössäsi.

(laulu 170, san. Anna-Liisa Suni)

Emme tahdo valtaa käyttää vastaan toistamme,
ystävyyttä osoittaa on tarkoituksemme.
Maailmaa jo muuttaa pienet teot rakkauden,
siitä alkaa uusi huominen.

(laulu 194, san. Anne-Lise Silfverberg)

Sua, Isä taivaan, rukoilemme.
Meille nyt näytä se lahjamme,
jolla me voimme sua rakastaa
ja palvelen rohkaista toinen toistamme.

(laulu 203, san. Robert Redhead)

Sinuakin tarvitaan, kun kutsuu Jumala:
elämäsi pyhään palvelukseen luovuta.
Nuorena jo Jumalalta pyydä tehtävä,
ole uskollinen, kestävä.
Sinuun kai luottaa hän voi,
kun on palvelun aika?
Pysythän paikallasi, vaikka vaikeaa ois?
Kun tunnet kutsumuksen, silloin vastaa: ”Kyllä!”
Saat voiman Herraltasi, ethän käänny vain pois?

(Laulu 227, san. Oddvar Arnesen)

MUISTIINPANOJA

A series of 21 horizontal dotted lines for writing notes.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

MUISTIINPANOJA

A series of 20 horizontal dotted lines for writing.

A series of 20 horizontal dotted lines for writing.

Mitä sinä ajattelet Jeesuksen seuraamisesta?

*Onko se muuttunut? Onko se sittenkin samanlaista kuin aina
ennenkin? Vai molempia?*

Päivän kerrallaan kutsuu sinut pohtimaan tätä kysymystä niin itsenäisesti kuin yhdessä muidenkin kirjan lukijoiden kanssa. Kirjassa keskitytään kenraalin esittämiin missio-kutsuihin korostaen, että Jeesus ja hänen opetuksensa ovat aina suunnitelmienne ytimessä.

▶ **OLE VALMIS**

KUTSU RUKOILEMAAN

KUTSU PYHITYKSEEN

KUTSU TAISTELUVALMIUTEEN – NYT!

▶ **SITOUDU**

KUTSU PALVELEMAAN

KUTSU PALVONTAAN

KUTSU LUOTTAMAAN EVANKELIUMIIN

▶ **OTA VASTUU**

KUTSU TUKEMAAN JA HOIVAAMAAN JOKAISTA SUKUPOLVEA

KUTSU MYÖTÄTUNTOON, JOLLA ON HINTA

KUTSU OTTAMAAN VASTAAN

+

kutsu missi▶on

